

BÔ YIN RÂ

МИСТЕРИЯТА НА ГОЛГОТА

BÔ YIN RÂ

МИСТЕРИЯТА НА ГОЛГОТА

BO YIN RA е духовното име на писателя и художника Йозеф Антон Шнайдерфранкен. Роден през 1876 г. в Ашафенбург, недалеч от Франкфурт на Майн, от 1925 г. той живее в Масаньо до Лугано, където умира през 1943 г.

2

ИК «ИРИС-95»
София • 1996

Авторските права, включително превод, репринт и адаптация, са защитени от Закона за авторското право и сродните му права на територията на Република България.

Никаква част от произведението не може да бъде възпроизвеждана по какъвто и да е начин без изрично писмено разрешение на издателя и преводача.

НА МАЙКАТА НА МОИТЕ ДЕЦА!

Bô Yin Râ (Joseph Anton Schneiderfranken)

DAS MYSTERIUM VON GOLGATHA

Erste Auflage 1922

Letzte (fünfte) Auflage 1992

KOBER VERLAG AG, Bern, Schweiz

© ИК «Ирис-95», 1996

© Борис Стоянов, преводач, 1996

ISBN 954-8909-05-7

ВЪВЕДЕНИЕ

И тази моя книга представлява, подобно на „Повече Светлина“, сборник от отделни, донякъде завършени в себе си глави. Искане ми се обаче събраните *тук* текстове да не се разглеждат откъснати от вътрешната *връзка* помежду им и ако на цялата книга давам *заглавието на нейния първи раздел*, това е така, защото всички останали по принцип *са тясно свързани с него*.

Имам доверие на читателя, че ще съумее да чете книгата именно в този дух, и вярвам, че не са му нужни никакви особени указания, за да открие червената нишка, която минава през всички глави и ги споява в една обясняваща сама себе си цялост.

Няма съмнение, че за много голям брой от хората, стремящи се в наше време към духовно обновление, възвишеният Майстор от Назарет е бил от най-ранното им детство божествен учител, а „*мистерията на Голгота*“ – средоточие на тяхната вяра...

Вероятно някои от тях до ден днешен

пазят в себе си дълбока и *животворна* християнската си вяра, докато други, обхванати от душевен смут и съмнения, отдавна са *загубили* онова, което е озарявало детството им със *Светлина* и *упование в Бога*. —

Надявам се, че за *всички* тях ще мога да повдигна тук не едно було, държало досега замрежено пред зора им онова, което единствено е в състояние да даде безвъзвратно потвърждение на най-съкровените им сърдечни копнения. —

Нещата се свеждат до разкриване на дълбоката истина, заченала в Сина Божия от Назарет *живот*, който ще излъчва чистото сияние на *Светлината* далеч напред в бъдещето, колкото и многобройни съмнения днешното време да таи в истинността на този живот.

Най-различни представи са затъмнявали през вековете лика на „Великия любещ“, на възвишения Учител от Евангелията.

Още тогава, когато е скитал из земите

на Палестина, премалцина са знаели *кой* всъщност *е бил той* и сред тях едва ли са били мъжете, за които Свещеното Писание говори като за негови ученици.

Стигналите до нас слова от неговото учение носят отпечатъците на всички, които са се опитвали да използват това учение в подкрепа на *собствените си* илюзии и заблуди...

Малко от тези думи могат да бъдат признати днес за неизопачено свидетелство на неговия живот.

И все пак дори *отломките* на библейския разказ носят вест за една Светлина, която наистина „не е от мира сега“, но си е послужила със „Сина *Човеческий*“, за да стане достъпна за човеците на тази земя.

Истина и *легенда* са били озарявани с течение на времето от *сиянието* на тази Светлина.

Прадълбоки *символи* са търсили в нея

просветление.

Тя е трябвало да хвърля ярките си лъчи върху *старо* и *ново*, но много рядко е била разбрана *истинската J същност*.

Божественото учение на възвишения Учител няма обаче да осветли за читателя на древните вестителства най-неизбродните дълбини, докато *самият Учител* остава все така *скрит* зад булото на тези съобщения. –

Онези, които се наричали негови слуги, били твърде далеч от него в Духа, за да го *познаят*, и главната им грижа била да се запазят непокътнати древните текстове.

Така се стигна дотам, че едно по-ново, прекалено уверено в своето рационално познание време се усъмни в самото *съществуване* на Учителя.

Но онзи, който бе изрекъл някога думите: „*Аз съм с вас през всички дни до свършека на света*“, е бил „*скроен*“ различно както от своите *служители*, така и от своите

отрицатели.

Блажен си, ако при четенето на тази книга разпознаеш неговите благородни, чисти черти!

Дори да *не* изповядваш неговото учение, или по-скоро учението, създадено в негово име, – ти ще му принадлежиш заанапред, стига да си разбрал кой в действителност е *бил* – и все още *е* – той...

С *други* очи ще четеш тогава текстовете, разказващи за него, и у теб ще изчезне всяко основание за съмнение. –

Ако си един от вярващите в древните доктрини, изградили *своите* храмове върху *неговото* учение, и умееш правилно да четеш, сиянието му ще озари тъмните им сводове и доста догми, които са тегнели като непоносимо бремене върху плещите ти и които не си дръзвал да свалиш от боязън да не извършиш светотатство, ще се превърнат за теб в любим товар, – в скъпоценност, от която никога вече не би пожелал да се лишиш. –

В тази книга ще разбереш откъде съм научил онова, което ти предлагам тук, – и ще се сдобиеш със знание, основаващо се единствено на *истината* и защитено от всяка заблуда!

Не желая да те отчуждавам от своята вяра и наистина почитам свещените потири на олтарите; – искам обаче да изпълня вярата ти със *съдържание* и да отприщя отново водите, бликащи от неизчепаеми извори. –

И така, вземи тази книга и нека думите Ј ти донесат благодат!

А ако някои неща ти се сторят отначало *чужди*, пази се от вземане на прибързани решения!

Ще ти се наложи да препрочиташ *почесто* тези страници, докато не се *отпушат* затрупаните кладенци на своята възприемчивост и *живите води* не излязат отново на светлина от изначалните дълбини на твоето същество!

Не забравяй, че много векове са хвърляли „боклуците“ си в твоите кладенци и че единствен *ти самият* можеш да ги почистиш от всички тези отпадъци. –

*

*«Глупците се мислят за големи, когато успеят да надминат **другите**, мъдрецът обаче се прави на малък, за да може **сам себе си** да надмине.»*

МИСТЕРИЯТА НА ГОЛГОТА

По времето на *Конфу Дзъ* в Средищното царство живял един чутовен мъдрец, когото наричали *Лао Дзъ*.

Конфу Дзъ, великият учител, който разяснявал законите на щастливия живот, чул за него и решил да го посети. Като се върнал от това посещение, *Конфу Дзъ* не проронил в течение на три дни нито дума, а това направо смаяло учениците му.

Накрая *Дзъ Гун* набрал смелост и запитал учителя защо неспирно мълчи.

А *Конфу Дзъ* отвърнал и рекъл:

«Щом забележа, че някой прибягва към мисълта си, за да се измъкне от мен като литнала *птица*, то аз пускам след него моята като изстреляна от лък стрела.

Неизбежно улучвам такъв човек и той ми се покорява. –

А опита ли се да ми се изплъзне като бързоног *елен*, то аз го преследвам като ловджийска хрътка, неизменно го настигам и го повалям на земята. –

Ако пък реши да ми се откопчи като устремила се към дълбините *риба*, хвърлям въдицата си, улавям го и го подчинявам на своята власт. –

Ала дракон, който се издига в облаците и витае из въздуха, – него *не* е по силите ми да преследвам!

Видях *Лао Дзъ* и той е като *дракона!*

Докато говореше, устата ми остана зяпнала, – така и не можах да я затворя. –

От удивление езикът ми излезе от устата, – така и не успях да го прибера. –

А душата ми изпадна в смут и още не може да намери покой!»

Тези няколко думи, съхранени в китайските ръкописи, говорят достатъчно красноречиво за неимоверното впечатление, което духовната мъдрост на *Лао Дзъ* е оставила у *Конфу Дзъ*. Наистина той също бил по своему мъдър, но владеел само царството на *интелекта*, докато духовната родина на *Лао*

Дзъ се издигала високо над всяко интелектуално познание. –

Разправя се, че към края на живота си, вече в доста напреднала възраст, *Лао Дзъ* напуснал своята страна и се отправил на Запад, – натам, където някога получил първите си уроци...

В приписваната на перото му книга „*Дао дъ дзин*“ могат да се намерят най-съществените елементи на неговото учение.

Посочвано е, и то не без известно основание, колко близо стои това учение до ученията на *питагорейците* и до философията на *Платон*. Приемало се е дори за правдоподобно, че *Лао Дзъ* е черпил от древната мъдрост на *египетските* мистерии, и на тази основа са били скалъпени най-невероятни хипотези.

Както почти винаги в подобни случаи, във всички тези предположения има някакво зрънце истина, тъй като *Лао Дзъ*, предизвикал такова удивление у най-големия светски мъдрец на своето време, е бил един от мал-

цината действащи Майстори на онази духовна Общност, наричана символично „*Бяла лежа*“, на която всички древни *мистериини култове*, и *Питагор* и *Платон*, дължат най-доброто в себе си. –

Макар тази духовна Общност да е действувала като такава от незапомнени хилядолетия само по *духовен* път и *в най-пълна скритост*, в отделни, *изключително редки* периоди някои от нейните членове са живели „сред света“, готови и решени да дадат най-високи духовни напътствия *и чрез устното и писмено слово*. Един от тези премалцина е бил и *Лао Дзъ*.

Той не случайно подчертава, че в своето учение мъдрецът трябва да се съобразява с *времето и обстоятелствата*, понеже много добре е съзнавал, че това учение не би могло да бъде разбрано от неговия народ и по неговото време, ако не е облечено във форма, която има вероятност да бъде приета поне от имащите определена духовна нагласа

съвременници.

С *времето и обстоятелствата* е бил принуден да се съобразява и *всеки* един от премалцината живели сред света членове на „Бялата лежа“, които са се опитвали да дадат словесен израз на учението. И „*Най-силно обичащият*“, нарекъл това учение „*благавест*“, също е съзнавал еднакво добре както мисията си, така и задължението да се съобразява с *времето и обстоятелствата* и да търси опорна точка за водещата нишка на учението си *там*, където може да намери сигурна основа за нея. *Сигурната* основа обаче е същевременно винаги и: – *съпротива...*

Не ще можем да схванем цялото величие на живота, делото и учението на най-издигнатия по силата на своята Любов сред онези, които наричат себе си „*Светещи на Прасветлината*“ и „*Слова на Словото*“, докато не осъзнаем, че той също е трябвало да се възползва мъдро от *времето и обстоятелствата* и че е търсил – навярно повече

от други преди и след него – опора в *съпротивляващото се*. –

Далеч съм от намерението да смущавам благочестивата вяра, за която Учителят от Евангелията е единственият „Син Божи“!

Който споделя тази вяра и се надява да намери спасение в нея, може да бъде сигурен, че надеждата му няма да го излъже, *стига* напътствията на Учителя да оживеят в него, и че благотворното им действие няма нищо общо с *мнението* му относно обстоятелствата, довели навремето до появата на неговия Учител.

Ако се чувствава *силен* в своята вяра, нека чете спокойно тези редове и нека отхвърли всичко, което би подкопало устоите на вярата му!

Колкото *по-силна* всъщност е неговата вяра, толкова с по-голяма сигурност ще извлече нов приток на сили от изложеното в та-

зи книга, понеже: «*който има*, нему ще се *даде* и ще му се *преумножи*»; – но ако се чувствава *слаб* и *колеблив*, ако вярата за него е само слаба утеха, предлагана нерядко от също така разколебани, макар и обречени да поучават наставници, по-добре да не чете повече, защото, от друга страна: – «*който няма*, ще му се отнеме и *това*, що *мисли*, че има».

А който е склонен да смята за благочестива *легенда* учението за живота на пламтящия в свещена Любов *Рази Йехошуа* от Назарет, или пък изпитва съмнение, че „богосъчетаният“ Учител изобщо е съществувал, не е зле да чуе едно-друго за него от онези, чийто „Брат“ и пратеник е бил той, – Човек, за когото се разправя, че учел „различно“ от учителите на своето време, че говорел „като такъв, който има власт“, защото по силата на самата му същност за него било просто *невъзможно* да говори по друг начин, ако искал да остане истинен пред самия себе си. – –

Колкото и добавки с мистичен привкус да са получили свидетелствата за живота и учението му, в тях все пак се съзират повече отговарящи на действителността данни, отколкото е готова да допусне лишената от каквато и да е представа за по-дълбоката същност на нещата рационалистична критика с чисто външна насоченост. –

Истинската дълбочина на живота и учението на този мъж, превърнал се от почти две хилядолетия в „Бог“ за народите от Запада, не може да бъде изследвана само чрез филологическо проучване на източниците, а и „сградата“ на „християнството“, издигната въз основа на този живот и това учение, не е съвсем лишена – въпреки някои твърде объркани и непонятни форми – от разбираеми символи на висше познание, както са склонни сякаш да приемат лековерно мнозина от нейните противници. –

Пречистването, към което се домогваше по свой начин и със свещена простота

излъчващият такава прямота и сила августински монах от Витенберг, съвсем не бива да се смята веднъж завинаги осъществено. Не бива, в плен на сляпо преклонение, да приписваме на неговата по селски наивна вяра в Бога и Дявола онова духовно прозрение, което е необходимо, за да се извърши една *истинска* „Реформация“, запазваща грижливо най-дълбоките, останали недостъпни за самия него символи. –

Делото, което той *вярваше*, че е свършил, предстои тепърва да бъде осъществено, и то *не така*, както *мога* да го осъществя *той*, въпреки изключително силната си воля...

Но именно в подготвената от него *почва* ще намери един ден сигурна основа *онзи*, който, воден от най-дълбоко прозрение, ще бъде в състояние да увенчае това дело.

Тогава чак прадълбоките мистерии на християнството, извадени от затрупаните кладенци, ще засияят за цялото човечество и светлината им ще озари най-последно мрака,

правещ непроходим за много хора пътя, който Учителят от Назарет бе проправил някога в себе си за всички готови да го последват.

Тогава чак хората ще разберат защо този премъдър *Любещ* е имал пълно основание да каже на своите:

«*Без мене не можете да вършите нищо!*»

Защо е нарекъл себе си „*лоза*“, а своите – „*пръчки*“, защо е настоявал всеки, който иска да има „*живот*“, да усвои в себе си онава, което *в самия него*, Учителя, е станало „*плът и кръв*“. –

Тук наистина се крие *изконна мъдрост*, но тя може да бъде намерена само ако знаем *кой* е бил и откъде е дошъл този „Син *Човеческий*“. Оня, който я проумее изцяло, в крайна сметка с почуда ще осъзнае, че корените на „*догмата*“ съвсем не са подкопани от *истината!*

Тези, които столетия вече смятат, че имат задължението да бъдат нейни пазители, не подозират, че корените *стигат далеч по-надълбоко, отколкото е в състояние да проникне тяхната вяра*, и че под все отново и отново промиваните от тях подвижни пясъци на теологичната спекулация лежи вечна почва, от която извираат живителни сокове. Ако не могат да я открият, това е само защото продължават неуморно безплодната си игра да рисуват магически фигури върху пясъка на повърхността, обзети от илюзията, че единствено от магическата сила на тези знаци ще разцъфне спасението, обещано някога от Учителя на всички, които са решени да се обединят в него.

Вярващият християнин вижда в Учителя, чието име носи, единствения „единороден Син на Отца“, но самият Учител, „пълнен с благодат и истина“, заявява, че в дома на Отца му „има *много* жилища“, че не *нему* е дадено да определя кой ще седне от дясната

и кой от лявата му страна в царството на Отца му и че „Отец е *по-голям* от всички“.

–

«Макар аз *сам* да свидетелствувам за себе си, свидетелството ми е *истинско*, защото *зная* откъде съм дошъл и накъде отивам; а вие *не* знаете откъде съм дошъл и накъде отивам.» –

Затова нито един човек до наши дни не е в състояние да постигне с мисъл и вяра Учителя в неговата чиста, изначална същност, освен ако не *знае* „откъде“ е дошъл и „накъде“ е отишъл той, – ако не знае, че пред него стои един от „*Светецците на Прасветлината*“, почитан до ден днешен с благоговение от „Братята“ си като *най-великия „Любещ“* измежду тях, излязъл от техния кръг и върнал се отново в него, за да остане в невидим облик в духовната аура на земята, докато и последният от въплътените на нея в животинско тяло човешки духове не влезе в Светлината. –

Каквото и да каже *за самия себе си* някой от тези „Светеци на Прасветлината“, когато „свидетелствува за себе си“, той винаги го казва *като представител на вечно-то, духовно Много-Единство*, в което стои. То важи едновременно *и за него, и за всички*, които образуват, *съ-единени* с него, Общността на „Светеците на Прасветлината“. –

Ако не съществуваше това космично-духовно *Единение*, духовният „Човек“, заблудил се в друго „измерение“ поради предизвиканото от собствения му импулс „грехопадение“, отдавна щеше да е обречен на пълно „помрачение“ в земното животно-човек, на вечната и единствено действителна „смърт“, – на разлагане на себеуещането му като духовна индивидуалност и връщане в безформения „Хаос“, в нощта на Прабититето, откъдето, придобил форма, се е издигнал някога, „заченат“, а не „сътворен“ в тази вечно самоформираща се Първооснова! — — —

Вечната Любов, пламтяща като непо-
стижим извор на сияен огън сред първоос-
новния „Хаос“, – вечната „*Прасветлина*“,
– изрича себе си в „*Пра-Слово*“ и *се въз-*
приема, като безкрайнократно „*ехо*“, в *без-*
крайнократно себепроявление. –

Така «„Словото“ Господне се разпрос-
транява по цялата земя» и във *всяко* едно от
тези „слова“ се превръща в благоговееен „*от-*
говор“ на самото себе си, във *всяко* от тях то
е пламтящото „Слънце“, зачеващо своя соб-
ствена „планетна система“, – индивидуали-
зираното „Божество“ на индивидуалния Дух,
което непрестанно зачева и поражда от себе
си този Дух...

От това „*Сърце Божие*“, от този цен-
тър на сияйния огън на всяко Битие, от ос-
новата на Първоизвора в безформения „Ха-
ос“, неподдаваща се на описание с човешки
думи, освен ако не се нарече „*съществува-*
щата сама по себе си Любов“, – – произ-
лиза *от веки обоснованият в Любовта* „спа-
сителен план“, създал Много-Единството на

„Светецките“, за да спасят онова, което из-
глежда загубено, и да върнат към блажената
сигурност на Битието онова, което сам^Г се е
разпиляло и така е загубило усета си за сво-
ята собствена форма. –

Принуден да се изразявам с тленни
символи, аз зная много добре, че мнозина –
предоволни от абстрактния си подход – ще
заявят гордо и самоуверено колко „абсурд-
ни“ според тях са подобни процеси във „Веч-
ното“, но *истински* „Вечното“ съвсем не се
покрива с едно *понятие*, породено от *инте-*
лектуалното въображение, а и *никаква*
„мъдрост“ на *интелекта* не би могла да съз-
даде *такова* понятие, което да съвпада в то-
зи случай с *Действителността*...

Само в *дълбините* на своето *чувство*
ще могат онези, които „са с добра воля“, да
предусетят някаква *малка* част от *действи-*
телната същност на Вечното и всеки опит
за спекулативни тълкувания *неминуемо* ще
се разбие в *тази* Действителност. –

От всички хора на земята единствен онзи, който е „*намерил отново себе си*“ там, откъдето някога е излязъл като духовна форма, може да свидетелствува правдиво за тази „Действителност“.

«*Никой не дохожда при Отца, освен чрез мене!*» – –

Произнеслият тези слова е един от премалцината преживели Действителността „*лице в лице*“ много преди да намерят на тази земя телесната обвивка на едно човешко животно, позволяваща им да учат в „плът и кръв“ на онова, което „Отец“ им е наредил да възвестят.

Всеки един от „Светеците на Прасветлината“, но *само ако* се числи към тях *като пратеник, упълномощен от „Прасветлината“*, има право, поради дълбоката *идентичност на духовната им същност, да употреби от свое име същите* слова, наточени със *същия смисъл*, в който ги е казал според Писанието и Учителят от Евангелия-

та, – макар всички негови Братя да го почитат като човек, надминал по *силата на Любовта* си всички хора, родени някога на тази земя. –

При все че *всеки* от членовете на Общността живее от Любовта, никой досега не е *поднасял като жителна помощ на света цялото си същество, преобразено до такава степен в Любов*, както това се е удало на оногова, когото те самите наричат „*Най-силно обичащия*“.

Малцина са се догаждали *какво* всъщност е дал той на човечеството. –

Неговото дело надхвърля до такава степен човешката способност за разбиране, че още първите хора, предусетили *величието* на това дело, са изпитали потребност да обявят Учителя пред самите себе си за *Бог*, за да не се почувствуват *смазани* от такова *човешко* величие! – – –

Ала неговата спасителна дейност съвсем не се нуждае от мита, разказващ как един жаден за мъст племенен Бог пратил своя

„Син“ като човек сред човеците, за да задоволи чрез тяхната жестокост собствената си отмъстителност.

Наследството от царството на Духа, предложено на човечеството от този „Велик любещ“, е нещо много различно от „удовлетворението чрез застъпник“, измислено от една вяла потребност от спасение, за да не се чувства тя самата вече задължена да действа активно. —

На кръста на Голгота светът *наистина* е бил „спасен“ от обвързване, макар и по начин, нямащ нищо общо с тълкуванието, което се е опитала да даде на този акт една твърде несигурна в себе си интуиция! — —

Когато Учителят от Назарет бил най-после *застигнат* на римския кръст от непрестанно *търсената* от него във върховните мигове на живота му мъченическа смърт, той извършил нещо *несравнимо* по-голямо от всичко постигнато преди и след него от многобройните страдалци, жертв-

ували живота си на тази земя заради своите убеждения. —

Разпнатият на Голгота единствен на онова място *знаел* с абсолютна яснота какво всъщност е станало, — пак той, и *само* той, бил *способен* да разбие чрез тази смърт от Любов резетата, залостващи за *духовния Човек* портата към свободата от часа, когато, попаднал в земното животно, той се е озовал до такава степен във властта на инстинктите и страстите на това животно, че спасението му от съдбата на животното изглеждало вече почти невъзможно. —

Само „*зналец*“ е можел да *прозре*, че върховният акт на Любов, извършен от човек, *може* отново да *пробуди* една дадена в човешката власт духовна сила, — така да я пробуди, че тя да стане *достъпна* за всички, около които плътно и застрашително са се увили лианите на животинските инстинкти, — да прозре, че само онзи, който е успял да спои животното със своя Дух *в едно ново Битие*, може да проправи пътя за готовите да

го последват. –

Наистина този „*зналец*“ трябвало да бъде същевременно и *носител* на неимоверно силна *Любов*, за да успее да „*свърши*“ предвиденото дело, защото мнозина преди него са имали същото прозрение, но не им се е удавало да преодолеят тръпките на ужас от подобен акт, въпреки че и те съвсем не са били лишени от *Любов*. – –

Така чрез *Иисус от Назарет* бил открит пътят към Духа за онези, *които са решени да направят всичко, за да може в тях самите да оживее неговият Живот*.

–

Богът в животното *се съединил* в него с *животното* в *новото* Битие, наречено от Учителя „*Син Човеческий*“, – „*Сина*“, заченат от *духовния Човек* в животното в момента, когато успял да превъзмогне държало го преди това в своите окови животно, като му разкрил силата и красотата си. –

Във *всеки* от „Светещите на Прасветлината“ се осъществява *същият* процес, но *никой* не е намерил в себе си *онова преливащо изобилие от Любов*, което би му позволило и той да извърши делото, дало възможност на Учителя от Назарет да пробуди за нов живот *една сила*, до която открай време само най-мъдрите са се старали цял живот да се домогнат, без обаче да успеят да я направят по същия начин достъпна и полезна за своите ближни. –

Не смъртта като такава води до обновяването на онази сила в духовната аура на земята, и не чрез изтезанията, предшествували смъртта на Учителя, се е стигнало до нейното отприщване.

Единствена *силата на Любовта* е била способна да извърши такова чудо! – – –

Единствено в това, че подложен на жестоки изтезания и смърт, той е могъл да „прости“ на човечеството, да му *прости до последния предсмъртен хрип*, се състои не-

говият действителен „акт на спасение“, защото именно така е бил *спасен* чрез Любовта и по силата на духовния Закон *от обвързаността си* с животното попадналият – тласкан от животното – в мрежите на греха духовен Човек, където и да живее по тази земя, – стига само да съумее да *поеме* протегнатата му за помощ ръка, стига само да *приеме в себе си онова*, което бе станало „плът и кръв“ на Светеция, *за да съедини животното в себе си с Духа...*

Само онзи, комуто „Отец *всичко е предал*“, е бил способен да даде *такова* „опрощение“, отнасящо се до цялото човечество!

Дълбока истина се крие в мита от древното Предание, разказващ как след смъртта си на кръста Учителят „слязъл“ при душите на праведниците от миналото, защото *последниците* от неговия акт не са обвързани с никоя епоха, а се усещат както от отдавна вече напусналите тази земя, така и от онези, които ще се родят едва хилядолетия по-късно. –

Хората, осланящи се единствено на животинските си сетива, сигурно ще се отнесат към много от казаните тук неща като към безвкусни и глупави измислици.

Те не могат в най-буквалния смисъл на думата да „*схванат*“, че *актът на единствен човек* се е оказал способен да промени духовните възможности *за всичко, което носи името човек*.

Ако някой не е в състояние или пък не желае да прояви разбиране за тези неща, нямам абсолютно никакво намерение да го „придумвам“!

Само ще му напомня колко много дължи цялото днешно човечество на отделни хора в *онези* области, които са достъпни за всички по земносетивен път! –

Колко по-съдбоносно обаче е влиянието на *отделния* човек, призван да действа от *Духа*, си остава скрито за *външния* поглед и *единствено* онзи, който *сам* е бил на товарен със задачата да работи *в Духа и от Духа*, може да има някаква представа за то-

ва. — —

А който, воден от дълбоката си интуиция, възприема Учителя от Назарет като велик извършител на едно дело, каквото никой никога не е правил за човечеството, нека провери себе си и се запита в часове на възвишено вглъбление дали е готов да оползотвори плода от това дело *чрез собствените си действия*: — като се съедини *сам* със силата, пробудена отново от Учителя, като изтръгне *сам себе си* от раздвоението между божествена и животинска същност. За да стори това, той ще трябва „в истина и в сила“ да *приеме в себе си* онова, което бе станало „*плът и кръв*“ в неговия Учител и което ще доведе до съединение на земночовешкото и божественото и *в самия него!*

Твърде много велики деяния на благородни и възвишени люде са се заличили в течение на хилядолетията от паметта на човечеството, но и най-далечните поколения на тази планета ще пазят все така спомена за

Мистерията на Голгота, има дори основания за надежда, че на тях тя ще им се разкрие в много по-голяма пълнота, отколкото е било възможно досега.

«*Отче, прости им, понеже не знаят, що правят!*» — тези евангелски слова сияят през всички времена като лъчезарен паметник на неимоверната сила на Любовта.

Само един „Светец на Прасветлината“ е могъл да ги произнесе, ала никой друг, освен „*Великият любещ*“, не е дръзнал да изпълни необходимата за това *предпоставка*...

До ден днешен и докато на земята *продължават да живеят хора*, този „*Велик любещ*“ остава свързан в *духовния* си образ с всички, които образуват заедно с него духовната верига, свързваща *тленния* свят на сетивата с Вечността, — все тъй *близо до зовящите го души!*

«Който има уши да слуша, нека слуша!»

—
Написалият тези думи свидетелствува

за него, както би могъл да свидетелствува и за съществуването на слънцето...

Нито един член на Много-Единството на „Светецките на Прасветлината“ не е в никой момент разделен от останалите членове на тази духовна Общност, нито един не действа сам за себе си!

Така и *онзи*, който преди почти две хилядолетия провъзгласи с Любов и авторитет „*благата вест*“ на своите не чак дотам проницателни ученици, не е действувал и не действа *никога* – нито в миналото, нито днес – *сам за себе си*. – –

И той се подчинява на наставленията, които получава *като всички свои Братя* от „*Прасловото*“, чиито „*Слова*“ са всички действащи в единение с него тук, на тази земя. –

И той е подвластен на „*Отца*“, – на издигнатото далеч над всяка човешка способност за възприемане духовно Същество,

което е истинският „Майстор“ *във всекиго* от „Светецките“, – възвишеният Старей на всички Братя на земята, онзи *Неназовим*, който *пребъдва* такъв, какъвто *е от веки веков*, – оставащ в „*Пра-Словото*“ и все пак винаги присъстващ в духовен облик за „Светецките“ на тази земя, разкрит за съзерцание от тях и *осъществяващ* чрез всеки един – според силите и особеностите му – *делото на вечната Любов...*

Съединени в този *Неназовим*, у когото добива *форма* и *действеноост първото* самоосъзнаване на „*Прасловото*“, – като „*Словото*“, *което е „у Бога“ и което е „Бог“* в Божеството, – всички „Светеци на Прасветлината“ са винаги една воля и едно съзнание! –

Единството е сводов камък и венец на фундаменталната множественост във *всеки* живот на духовно-космичното Битие, също както множеството багри се проявяват в своята съвкупност като чиста бяла светлина. –

Едното, което е Всичко, се изявява в безкрайно многообразие, за да намери отново себе си в Единство, без да жертвува нищо от своята безкрайност. –

Любовта е най-дълбокият Първоизвор на това Битие!

Любовта е неговият никога несвършващ Живот!

Любовта е неговото предвечно Дело!

А намерилият смъртта си на Голгота е бил *най-съвършеният* съсъд на тази *Любов*, съществувал някога на земята, – *на Любовта, която е безкрайна, въпреки че съзнава своите граници в самата себе си...*

Блажени са, които *разпознаят* словото му изпод затрупалите го отломки!

Блажени са, които съумеят да открият *самия него* в най-съкровените дълбини на сърцето си!

*

НАШИЯТ НАЙ-СТРАШЕН ВРАГ

Не говоря за страшните *външни* войни, непрекъснато разпалвани от „*животното*“ в земния човек, за да изтребва себе-подобните си, – а за една *далеч по-ожесточена* война, която може да избухне с дива ярост в душата на всеки човек и в която твърде рядко може да има „*победител*“ . –

Тази война започва, когато човек си постави за пръв път въпроса: „*Кой съм аз?*“, – когато непознатото самГ на себе си „*Аз*“ за пръв път надзърне в ненаситно зейналата паст на една привидно непроницаема нощ, търсейки *първопричината* и *смисъла* на своето съществуване, оглеждайки се да открие следи от *произхода* си или някакво предварително указание какви всъщност са *крайните* му *цели*. – –

Привикнал да търси решение на всички проблеми с помощта на *интелекта*, на него изобщо не му „идва на ум“, че отговорът на така възникналите въпроси може да е в прерогативите на *друга* духовна сила, коя-

то той носи в себе си.

Наистина някои *уморени* или *твърде инертни* души намират доста бързо изход в така наречената от тях „вяра“, но зад този етикет се крие само един по-евтин и по-лесен начин да се задоволи не особено взискателният им *разсъдък*, – съвсем не *онази възвишена сила*, която „зналците“ от всички времена са възхвалявали като „вяра“...

В случая *разсъдъкът* се *задоволява* с едно решение от *втора ръка*, защото *не е съумял* да се домогне със *собствени сили* до отговора.

Огромни библиотеки биха могли да се запълнят с книгите, написани с цел да бъде успокоен по този начин интелектът, без да се говори за личните усилия на хората, усмирявали *разсъдъка* си с такива решения от *втора* ръка и почувствували се на свой ред длъжни да проповядват и на своите близки „спасението“ – такова, каквото *те самите* си въобразяват, че са го намерили.

Всякакви подобни напътствия обаче се

свеждат само до онова, което е *достъпно* за *разсъдъка*, а *ако* *разсъдъкът* беше способен да се заеме с решаването на тези основни въпроси, резултатът щеше да бъде *отдавна* ясен и постижим за всички хора по света.

Разсъдъкът е само *инструмент* на човека и не бива по никой начин да става *господар* на своя стопанин, в противен случай той неминуемо ще се превърне в негов *най-страшен* враг.

Диамантът служи за рязане на стъкло, но става безполезен, когато трябва да се сечат дърва, така че който се нуждае от дървен материал, за да си построи сигурен подслон, рискува със своя диамант да умре от студ в снежните виелици. –

Вие „*търсите*“ с ума си и упрекувате природата в жестокост, защото не ви била дала око да проникнете в нейните най-дълбоки и скрити тайни, докато всъщност *разполагате* с такова око, макар и да *не знаете нищо* за своето богатство. –

По всяко време сред хората е имало *неколцина*, които са *знаели* за това око и са умеели да го *използват*.

Когато се случвало да разкажат на вас, другите, какво всъщност са видели, те били обявявани за глупци или екзалтирани мечтатели.

А когато се опитвали да ви обяснят как и *вие самите* да откриете в себе си и да използвате това око, ставали неудобни, защото искали от вас *твърде много* неща, които биха смутили така скъпото ви „*спокойствие*“.

Предпочитали сте да „вярвате“ на ученията на мъдреците едва *след като сте ги разпъвали на кръст*, – понеже после сте имали пълна свобода да тълкувате ученията им, *както ви изнася*. – –

«*Други* – казвате вие – са сторили това, *не ние*, – *съвсем не ние!*» – но аз имам всички основания да се съмнявам дали *вие самите* бихте *разпознали* днес онези, които

могат да ви помогнат. –

Хората винаги са предпочитали да чакат идването на „помагач“, отговарящ на *техните* представи, и не са искали да чуят нищо за *истинските* помагачи, протегнали спасителната си ръка с *доброта и непринуденост*.

Човешката *фантазия* си създава могъщи „титани“, „богове“ и „светци“, ала само *най-човешкият и най-естествен човек* е способен да бъде спасител.

Евтините *фокусничества* са били по всяко време повече ценени, отколкото и най-спасителните учения на истински *призвани* помагачи.

Хората търсят удивителното и предпочитат да се учат на „вълшебство“, вместо да се стараят да стигнат *до самите себе си* в тишина и вътрешно вглъбяване.

С една дума, „методата“ да се направи зрящо това вътрешно око изглежда прекалено *проста* за настроения към фантастични

неща човек и обръщането към такъв „прозаично“ нов начин за постигане на познание противоречи изцяло на неговите навици.

Доста дълго вече е бил той *роб на разсъдъка* и затова дори не подозира, че е възможно да се *върви* и *без* тежки окови на нозете, а отдавна се е отучил, уви, да *лети*, носен от крилетата на душата.

Навън интелектът служи като хилав *заместител* на всичко, към което се стреми душата, и така човек се слисва пред измислените с помощта на *разсъдъка* му „чудеса“, загубвайки последните остатъци от вярата, че е *възможно* някога да уталожим по *душевен* път възжеланията на своята душа.

Ала нищо от онова, което открива във външния свят с помощта на интелекта, не е в състояние да сподави докрай *вика на душата*, предявяваща същите права в *отредената J* сфера, каквито разсъдъкът има *там*, където се търси само *рационално* обяснение. —

Не е нужно да „разберем“ познанията на душата: — достатъчно е да ги *прозрем*, *почувствуваме*, *преживеем* и *завоюваме*.

За тази цел *разсъдъкът*, колкото и остро отшлифован да е той, е абсолютно неподходящо оръдие!

Тук трябва да влезе в действие една *нова* сила, която е заложена потенциално у всеки човек, но която се разгръща и проявява у премалцина!

В немския език няма дума за тази сила и сполучилите да я развият в себе си са J дали „имена“, които не говорят нищо на другите.

Немската дума „Гемът“ насочва *сякаш* най-пряко към онази *сфера*, където тази сила може понякога да се *предусети*, но с въпросната дума се свързват толкова *неясни* и *мъгляви* неща, че дори това плахо указание рискува да доведе до груба заблуда.

С помощта на различни *описателни* изрази ще се опитам сега да *насоча* предпазливо душата към същността на тази сила, – може би някои от вас ще почувствуват как в тях тихо се пробужда нещо, което ще позволи на въпросната сила да излезе един ден наяве като покълнало от пръстта цвете.

Зная все пак, че поставената от самия мен задача едва ли ще намери задоволително решение, ако *и у двете* страни не е налице сериозна и дълбока *воля* да се преодолеят всички пречки по пътя към *постигането* на тази цел.

А най-страшният *враг*, който може да се изпречи на пътя ни, е *интелектът, разсъдъкът*, – този непрекъснат, превърнал се вече в навик *стремеж да се разбере* целта, докато в случая може да бъдат разбрани единствено *думите*, определящи *насоката*, в която следва да я търсим. –

Който иска да продължи и по-нататък с мен, нека стане преди всичко пълен *господар* на своя разсъдък и нека не му дава ни-

какви права там, където възможностите му се *изчерпват!*

Ала как да ти разкрия сега същността на тази неназовима сила, която може да е спасителна за теб!?

Опитай се да препрочетеш отново и отново следващите думи, далеч от всеки шум и всяко разсейване на външния свят, – но се постарай също да не допуснеш кресливите *възражения на мисълта ти* да внесат смут в твоята душа и се отдай в абсолютно спокойствие на своето трезво, сигурно *чувство!*

Опитай се, докато четеш тези думи, да усетиш в пълно безмълвие *самия себе си!*

Постарай се да събудиш постепенно в себе си усещане, подобно на обземащото те в час на здрачаване, когато до теб неочаквано долитат далечните, позабравени вече звуци на любима мелодия и те понасят на ефирните си криле...

В такива часове, в такива мигове, се от-

крехва леко онази порта, чийто праг ще трябва един ден да прекрачиш, ако искаш да се доближиш наистина до силата, способна да даде отговор на най-съкровения ти въпроси. —

Улови се с любещ поглед за нежния светлинен лъч, прокраднал се през полуотворената порта и се постарай да свикнеш с мекото му сияние!

Не се стреми да „познаеш“ *изведнъж* пълната яснота отвъд портата, а обуздай своите желаниа и приучи окото си да *различава естеството* на тази мека светлина от *всеки друг* светлик...

Твърде скоро ще откриеш, че досега си *пренебрегвал* нещо, което заслужава най-големи грижи. —

Излез заедно с мен сред природата. Не в ярката светлина на изкачилото се в зенита слънце, въпреки че и часът, когато „великият Пан спи“, е пълен с тайнственост за спо-

собния да я почувствува, — а в късната вечер, когато всички шумове на деня са стихнали, или сутрин рано при зазоряване.

В ширналия се простор ще усетиш това нещо, което те възвисява и радва сърцето ти, *без* да има нужда от посредничеството на мисълта и разума...

Отдай се цял на това чувство и му позволи да пусне корени в теб!

Връщай се *често* към същото преживяване, за да *опознаеш по-добре* вътрешното си чувство!

Опитай се да различаваш ясно отделните му нюанси!

Не е все едно дали ще *възпроизвеждаш* тези усещания затворен в стаята си, или ще ги *преживяваш*, свежи и винаги нови, *на открито*. —

Каквато и да е стаята ти, тя си има свое *собствено* настроение, затова колкото и отчетливо да се потапяш в спомените си, търсената от теб нагласа ще се окаже *неволно*

фалшива.

В затвореното помещение ти имаш *други* възможности да се „настроиш“ и да накараш да затрептят най-съкровениите струни на душата ти.

Музиката и *изобразителното изкуство*, също както и *поезията на словото*, ще ти помогнат да дойдеш на себе си, когато си *у дома*.

Но независимо дали си навън, по планинските върхове или на брега на някоя спокойно течаща река, дали се предаваш на въздействието на безкрайната морска шир или четеш и поглъщаш в светлината на лампата думите на някой поет, – раздвижена във всички случаи е *твоята вътрешна душевност*, защото всичко външно е само *начален тласък* на трептене, а не носител на онова, което душата ти *усеща чрез* неговото посредничество. –

Природата си остава мъртва и студена

и художествената творба не ще предизвика никакво чувство у теб, ако *самият ти* не притежаваш в душата си онова богатство на съзнанието, което природата и изкуството са способни да *активизират* в теб.

Единствено *в теб* самия е възлшебният кладенец, от който можеш да напълниш своите златни потири. –

Ето те вече значително по-близо до онази неназовима сила.

Започваш постепенно да разбираш, че можеш *сам себе си да „настройваш“* и че всичко – *храна, облекло, място на пребиваване, самота* или *компания* – може с течение на времето да се превърне за теб в „камертон“...

В зависимост от „настройката“ ти в теб ще отекнат различни „*звуци*“ и много скоро ще откриеш *коя* настройка отговаря на твоя стремеж към душевна яснота. –

Ти вече *работиш* с онази неназовима

сила, но на първо време си успял да усвоиш и да използваш за своите цели само нейните *най-слаби* и *най-здрачни* лъчи.

Тук обаче съществува непрекъснато *напредване* нагоре и навътре към *абсолютна* душевна яснота! – –

Който иска да върви *напред*, трябва да се превърне във *ваятел на своя собствен живот*. –

На онова, което до този момент е било за него „осъществление“, трябва да гледа вече само като на *суров материал*, от който, подобно на скулптор, да *изгради душата си като художествена творба!* – – –

Той не бива вече да се оставя по каприза на случая или на настроението си на онова, което му поднася животът.

Трябва да се научи сам да формира живота, като във *всеки миг* му придава „настройката“, съответстваща на неговата крайна цел. –

Досега мнозина вероятно са успявали да ме следват, но тук повечето ще се спрат, защото подобно овладяване на различните събития във всекидневието им се струва *свръхчовешки трудно...*

Само малцината, които са достигнали необходимата за това *зрелост*, няма да се откажат да продължат своя път!

Единствени те ще открият накрая в себе си и онази сила, а нейното овладяване е *предварително условие* за всеки, който е решен да поеме по проправената му от възвишените Учители пътека към най-вътрешната Светлина.

От деня, когато човек открие в себе си въпросната сила и се научи да я използва, той започва *нов* живот и в сравнение с него всичко, което е наричал *по-рано* „живот“, му се струва като здрачено утринно небе пред ярката светлина на лятното обедно слънце.

И все пак този ден ще го заvari още в *самото начало* на пътя, извеждащ към вечната Светлина, – на оня път, който е *безкра-*

ен, защото се изкачва към все по-голяма и по-голяма яснота и по него *всяко* постигнато *познание* се *засенчва* от ново, *по-дълбоко* и *по-чисто* разбиране, *на свой ред* отстъпващо пред още по-високо познание, още по-дълбоко преживяване, още по-ясно прозрение...

Безкраен е този път, защото *целта* му е безкрайна и разкриваща се по безкрайно разнообразни начини, – *безкраен* е той, защото *целта* му крие в себе си безкрайности и не може *никога*, – дори след милиарди „вечности“, – да бъде изследвана докрай. –
– –

Но за да го намери, човек трябва да е *предварително открил* в себе си онази не-назовима сила, онова духовно око, за което най-мъдрите във всички времена са говорили с повече или по-малко прозрачни символи, – окото, способно да вижда и там, където светлината на нашето земно слънце се разтваря в една по-висша Светлина, както ис-

крата се поглъща от пламтящия пожар.

Никой не ще открие в себе си това око и не ще се научи да вижда с него, ако се оставя да бъде заслепен от фойерверките на своя *интелект*, ако допусне разсъдъкът (един напълно надежден в *своята* сфера инструмент) да му стане *господар*, а с това и *най-страшен* враг! –

Знаейки това от най-дълбок вътрешен опит, възвишеният Учител благодари на оно-гова, когото нарича „Отец“, че се разкрива пред „*младенци*“ и „*невежи*“, но остава скрит за *робуващите на своите знания*. –
–

Затова и казва, че всички, които искат да преживеят в себе си „царството Небесно“, трябва да станат като „*децата*“. –

За него самия хората, във вътрешното си заслепление, казвали: «Как тоя знае Писанието, когато не се е „учил“?»

Те не подозирали, че той е носил в себе си по-дълбок *извор на мъдрост*, отколкото дори самото „Писание“ било в състояние да

открие на своите „книжници“, принудени да робуват на *разсъдъка*, защото не били способни да открият в себе си *нищо освен* разсъдък, – нищо, което да им даде *по-ярка* светлина и *по-кристална* яснота. – –

Най-голямата, стояща над *всичко* останало задача на идните поколения ще бъде да поставят дълбоко скрития във всеки земен човек извор на *духовна* мъдрост *в услуга на земното щастие*, – съвсем независимо от въздействието, което почерпаните от този извор съкровища на познание могат да окажат в нетленния живот на освободената от земното тяло *душа!*

Но едва когато у земния човек се събуди достатъчно мъжество, за да отстрани всички *отпадъци*, трупани от самомнителния му разсъдък в течение на хилядолетия върху този извор, той ще може да го преоткрие във все още неподозираните днес дълбини на своето *чувство*.

*

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

«Обичайте враговете си! – Добро правете на ония, които ви мразят!»

Неизказано трудно е да изпълним подобна повеля, ако, обзети от „угризения на съвестта“, трябва да *си налагаме* да обичаме. –

Както получилият добро домашно възпитание човек проявява по *свободен* и *непринуден* начин приятните си обноски, докато друг, за когото „добрите маниери“ са „досадна принуда“, се държи *тромаво* и *непохватно* във възпитано общество, – така и да *обича* естествено и спонтанно ще съумее само онзи, който до такава степен е *усвоил* изкуството да се живее, представляващо всъщност *изкуство да се обича*, че то е добило плът и кръв в него.

Докато плътта и кръвта не са още *овладени* от изкуството да се живее, всяка самоналожена *в името на тази повеля Любов* си остава само *жалка гримаса*, – превръща се неизбежно в „*грях*“ срещу собствената плът и кръв, в „*лъжа*“, разяждаща живе-

ца на живота ни...

Хиляди си внушават, че са „*длъжни*“ да прибегват до тази лъжа, без да подозират, че щеше да е наистина по-добре за тях, ако продължаваха и занапред да изпитват омраза и враждебност без угризения на съвестта. –

Те се стремят да изглеждат в собствените си очи *по-добри*, отколкото всъщност са, и така сами си преграждат пътя, способен да ги отведе един ден дотам, че да действуват естествено и без каквато и да е принуда, в състояние на *вътрешна истинност*, както повелява изискването, на което сега неохотно се подчиняват поради страх от греха.

Помраченото им познание ги тласка по погрешни пътища.

Вместо да *обичат* Любовта, тръгналият по тези измамни пътеки мразят *омразата!*

Омразата обаче е само форма на една *немощна* – несъзнаваща своето могъщество

во – сила: на *същата* сила, която постига своето самоосвобождение като *Любов*. – –

Който може все така да *мрази* омразата, не е още открил Любовта! Ала който не е бил никога способен да *мрази*, няма да се научи и да *обича*.

В мрачни, изначални бездни се гнезди силата, която се разкрива в божествено проявление като *Любов* и създава, пак там, своята противоположност: *омразата*.

Омразата и Любовта са от *едно* „естество“, както корените на житния стрък са от *едно* естество с *класа*, даряващ на човека питателна храна.

Но както между корените и класа има множество възли по стъблото, така и по пътя, извеждащ от природно обусловения, нисш нагон към *омраза* дотам, където *същата* сила е в непосредствена близост с Бога, – където *Любовта се е разгърнала в своето всемогъщество*, съществуват редица *междин*

ни състояния. –

Нито едно от тези междинни състояния не бива да бъде „прескачано“ от онзи, който е наистина решен да усвои изкуството на *Любовта*. – –

Може би ти си стигнал едва до едно от тези *междинни стъпала*?

Може би *не си* още *способен* на истинска, същинска *Любов*? –

Не се терзай от това и не се опитвай да насилваш нещата!

Моли се вътрешно да бъдеш удостоен с високата милост силата, която те подтиква все още да *мразиш*, да ти се разкрие скоро в своята най-сияйна божествена форма – *както Любов!*

Само така ще можеш *наистина* да изпитаеш в себе си могъществото на *Любовта* и тогава не само ще престанеш да усещаш *нищетото* проявление на същата сила, но няма да можеш вече и да *мразиш омразата*. – –

Докато любовта продължава да изпитва нужда от обект на своята *омраза*, дори този обект да е *най-осъдителното* нещо на света, така наречената от теб „любов“ си остава само едно изчадие на излъганите чувства и възжеления, нямащо абсолютно нищо общо с божествената сила на *Любовта*.

В твоя по-късен, *по-възвишен* духовен живот, когато ще си започнал вече *изкачването* и ще живееш – след смъртта на служилото ти тук земно животно – в свободен, *духовен* облик, ще ти липсва *каквато и да е възможност* да мразиш, защото в живота на чистия Дух не преминава нищо, – в неизмеримите царства на вечния Дух не се намира нищо, което *би могло* да разпали твоята омраза.

Тук обаче, докато живееш все още на земята „*в животното*“, има доста неща, които искат да те изкушат към омраза...

Ала омразата няма никога да *улесни* пъ-

тя ти към теб самия, обратния ти път към твоята Прародина, към истинския, вечен Живот в Лоното на Божеството, като чист дух и „Син Божи“ в чистия Дух, в „Отца на Светлините“, комуто от веки веков е присъща блажената пълнота на всеки живот.

Подклаждаш ли *омраза* в себе си, дори да си убеден, че мразиш „най-омразното“ нещо на света, ти неизбежно спираш развитието на своята най-голяма сила – *силата на Любовта*. –

Макар и дълбоко паднал някога от най-високата Светлина и принуден поради това да се съединиш със земното животно, ти и тук си проникнат от тази божествена сила, така че единствено от *теб* зависи дали си готов да я използваш такава, каквата е останала в теб: в нейната сияйна *божествена* форма като *Любов*, или предпочиташ да я превърнеш в *противоположната J форма*, проявяваща се само в *нисшата* „природа“, – в живота на неизмеримия *физически* космос, както в неговите *невидими* същества,

така и в *човека*, когото съзираш тук, на тази земя, в животинския му образ. –

Наистина в тази вселена има *невидими*, притежаващи *интелект* същества, чийто живот е изцяло посветен на *омразата*, но дори и тях *не бива да мразиш*, колкото и упорито да те преследват със своята омраза.

Ти ще можеш да излезеш насреща им като победител само ако им противопоставиш *Любов, обезсилваща* и най-свирепата им омраза, така че те ще бъдат *принудени* да се отвърнат от теб, понеже Любовта ти ще им причини *страдание*...

Може да презираш онова, което заслужава презрение: сиреч да *не му обръщаш внимание*, защото е лишено от стойност, но не мисли, че трябва да го *мразиш!* –

Започнеш ли да мразиш, ти влизаш в допир с всички същества от тази физическа вселена, които – по силата на своята приро-

да – познават въпросната вечна Прасила *единствено под формата на омраза* и не биха *никога* могли да я превърнат в *Любов*.

Така ти усилваш потоците от омраза, насочвани от тях към *човешките сърца*, и споделяш отговорността за злините, сполетели човечеството на тази земя *заради омразата*, – насочваш се към зейналата бездна, към унищожението, вместо да се устремим нагоре, към своите сияйни върхове...

Надарените с интелект, могъщи и невидими същества на физическата всеприрода, чийто живот е *ограничен във времето*, макар да се измерва с хилядолетия, са в непрестанна борба за власт над тебе, понеже те *не могат* никога да опознаят „света“ на *Духа* и гледат на теб само като на свой „*поданик*“. –

Не всички от тях са в *еднаква* степен отдадени на омразата, – някои дори действуват, водени от „най-добри намерения“ да те *предпазят от заблуда*, като се опитват

да *попречат* на изкачването ти към чистия Дух и да те *задържат* в обсега на *своята* власт. –

Нужно е да знаеш, че със силата на *Любовта*, която и „*най-великите*“ сред тях *не познават*, дори ако *не* са в плен на омразата, – ти си *безкрайно по-могъщ* от тях! –

Нужно е да знаеш, че *по своя земен разсъдък* ти наистина стоиш много по-ниско от по-голямата част от тези властелини, че *мисленето ти* е до голяма степен *подвластно* на деспотичното им влияние, но че *въпреки това* ти можеш, благодарение на присъщото си *духовно* начало, да постигнеш познание, което си остава завинаги *недостъпно* за тях. Тези същества *не могат* никога да се извисят до *Духа*, тъй като *самите те не са „Дух“*, ето защо *съществуването на Духа* не може да се разкрие пред техните знания, независимо колко широки са те, също както не е възможно да разкриеш на едно животно от тази земя цялата пълнота на своите мисли и чувства. – –

Не се оставяй да те заблудят и не вдигай *почтително* поглед към *всичко*, което стои над теб!

Има само едно нещо, което е *достойно* за твоето благоговение, за вдигнатия ти с копнеж нагоре взор, и то се намира високо *над* цялата тази физическа всеприрода с всичките ѝ пълчища от високо интелигентни и мъгъци, но недостъпни за нашите сетива властелини!

Изпълнения си с копнеж и благоговение поглед трябва да вдигнеш *единствено* към своята Прародина в царството на *чистия Дух*, и ти можеш да се върнеш в нея, ако живееш в *Любовта!*

На Голгота Великият любещ освободи някога *Любовта* от нейните окови.

Все едно дали спадаш към вярващите в него (към така наричащите се „християни“ по името на оногова, който бе „Христос“, тоест „Помазаник“, от най-висок ранг), или не:

– освободената чрез него сила ще можеш да използваш *само ако* ти *самият* предоставиш на *Любовта* място и простор за действие в своя живот!

Без Любов няма никога да постигнеш спасение! –

Любовта от най-вътрешното *Слънце на Любов* те е извикала някога, преди еони, от себе си на живот и единствено *Любовта* може да те върне отново в твоята *Прародина*.

*

ДУШЕВЕН РАСТЕЖ

Не напразно се говори за „*растеж*“ на душата, тъй като „душата“ – както достатъчно подробно съм обяснил на други места – представлява един достъпен само за най-висшите *вътрешни* сетива *организъм*, образуван от *безброй единици*: „*душевени сили*“ или „*скандхи*“, в истинския смисъл на това понятие от древноиндийската терминология. –

Не в трупа, проснат на масата за дисекции, може анатомът да открие душата, а *в самия себе си*, стига да не е допуснал да закънее „себеусещането“ му!

Душата е способна да *расте*, както е способна и да се *смалява*, – тя може и *почти напълно* да *изчезне*, дори още по време на живота във физическо тяло, *без* това да *попречи* на функционирането на телесните органи.

Растежът на душата може и да *спре*, така че да настъпи определена стерилност, изключваща каквото и да е по-нататъшен растеж.

Не случайно благочестивата вяра призовава човека: «Спаси душата си!» —

Както и: «Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си!»

Да, ние наистина *можем* да „повредим на душата си“ и *твърде много хора* вредят на своята душа, без изобщо да забелязват това, — много често те дори са убедени, че са в разгара на душевен растеж и нямат никаква представа, че онова, което смятат за своя „душа“, не е нищо друго освен *финият невидим организъм на физическото им земно тяло*, един организъм, *способен* както да упражни благотворно въздействие, ако е *насочван* от силите на душата и е *в служба* на душата, така и да се окаже неимоверно силна *пречка* за нейното развитие, успее ли да постави човека под своята *тиранична* власт.

Всеки, който се стреми да пренасочи душевните си възжеления, обозначавани най-често като „религиозни“, и да търси своята „религия“ в области като *изкуство, повише-*

на естетическа чувствителност, стремеж към научни знания или *наслада от „природата“*, става роб на този фин физически организъм и се излага на огромната опасност да се превърне в убиец на собствена си душа. —

Дори ако част от душевните му сили останат активни в него, той не е в състояние да ги „окръгли“ в себе си като *индивидуална* душа, и когато един ден заедно с физическото тяло му се отнемат и фините флуидни сили на това тяло, той ще бъде принуден да прекара *хилядолетия* по земните представи за време в тягостно и мъчително състояние на полусвяст, докато за възвишените му духовни помагачи не стане възможно да „пробудят“ отново за живот неговата душа, за да се „опомни“ и започне да живее истински там, където в пълна яснота на съзнанието *може* да живее *само* онзи, чиито *душевени сили* са се обединили в него под формата на *индивидуална душа*. — —

Затова именно е казано: «*Работете*, докле е *ден*, защото настъпва *нощ*, когато никой *не може* да работи.» –

Тя настъпва обаче само *за онзи*, който не успее да *умножи* тук повереното му богатство от душевни сили.

Всеки, който *има*, ще му се *даде*, за да има и *в излишък*, а който *няма*, ще му се *вземе* и онова, което само си *мисли*, че има, – колкото и малко да е то! –

Тъкмо за оногова, който съумее, досущ като „верния раб“, да *умножи* полученото от господаря, са в сила думите: «Понеже в малко си бил верен, над много ще те поставя.»

А който „*крие* таланта си *в земята*“ и връща само толкова, колкото е получил в началото, ще бъде принуден съгласно вечните закони да преживее „най-външната тъмнина“: лишената от всяка душевна топлина сфера, където „ще бъде плач и скърцане със зъби“ от вътрешен студ и мрак. – –

Тези евангелски слова са всъщност образни, живи указания за начина, по който проявяват своето действие вечните закони.

Телесното може да се възприеме и без помощта на душата, въпреки че впечатления, оставени в нашето съзнание от *душевно* насочваното телесно възприятие, са коренно *различни* от усещанията, предизвикани посредством *фините физически сили*.

Народното поверие, че тялото не може да живее без „душа“, отъждествява погрешно понятието „душа“ с тези *фини, флуидни, физически* сили, макар да им приписва в същото време качества, присъщи единствено на истинската *душа*.

Ако губейки своята *душа*, тялото наистина *трябваше* да загуби и *живота* си, – нямаше толкова много хора да лишават от топлина това земно съществуване и евангелските предупреждения щяха да бъдат просто безпредметни!

Но макар *тялото* да си запазва де факто *съзнанието*, дори когато е *лишено* от ду-

ша, макар и загубилият своята душа човек да се чувствава като телесно обусловено „Аз“ – горе-долу във влагания от *Щирнер* смисъл, – *абсолютно невъзможно* за нас е да възприемем царството на чистия *Дух, реалните духовни светове*, без посредничеството на *душата*. –

Онова „Аз“, което единствено може да възприема *и в духовните* светове, е *на свой ред* душевна сила, оживена и просветлена во веки от една искра на *вечната духовна Светлина* от мига, когато тази сила се пробуди и осъзнае в себе си способността да стане вечно сияйно „тяло“ на вечната духовна искра, – от мига, когато – казано с други думи – на „живия Бог“ се удаде да подготви своето „раждане“ в същото това „Аз“.

Около това „Аз“ трябва да изкристализират всички останали душевни сили, – с *него* трябва да се *обединят* всички душевни сили, за да може човек да встъпи с пълно съзнание във вечното царство на субстанции-

алния Дух! –

Онова, което обикновено се нарича „дух“, е всъщност *разум* или *разсъдък, интелект* и *външно познание*. –

Става въпрос за проявления на *финитите физически* сили, скрити в земното тяло!

Този „дух“ от всекидневната езикова практика *няма абсолютно нищо общо* със „същинската“, *субстанциална сфера на вечния Дух*, също както така наречената „душа“ на *животното* няма никаква връзка с *вечното, развъгнвано море на душевните сили*, което имам предвид, когато говоря за *растежа на душата*. – –

У „човека-животно“ има и немалко трепети, произхождащи уж от „душата“ му, по които то *далеч отстъпва* на някои други животински видове, но тази „душа“ на *животното*, присъща, разбира се, и на физическия човек, не прави нито животното, нито човека способни да преживеят царството на *Духа*, – по същия начин, както и високо развитият *интелект* е напълно „негоден“ като

средство за осъзнаване *в субстанциалната Светлина на Духа*.

Човек твърде лесно може да изпадне в заблуда, тъй като по време на земния живот *мозъкът* се превръща в преобразовател за *всички* форми на съзнанието, ето защо както проявите на *фините физически сили на тялото*, макар и погрешно преценявани като „духовни“ или „душевени“, така и *действителното преживяване на вечното царство на душата и преживяването на субстанциалния Дух*, се регистрират постоянно от *мозъка*, докато той продължава да живее и да бъде здрав.

Но ако в случая *един и същи* инструмент *регистрира* твърде *различни* по своя характер „процеси“, то това не означава, че по тази причина трябва да оставим настрана *всяка разлика* между тях; нужно е, напротив, да се научим да „отчитаме“ в себе си *какво* е естеството на всеки трепет, уловен от мозъчния апарат.

Който е наистина решен да се погрижи за *растежа на душата* си, ще трябва така или иначе да насочи всички усилия към постигането на *такава* нагласа на мозъка, че от него да не убегне и един-единствен душевен трепет, и едно-единствено докосване от силите на душата.

За тази цел съвсем не е необходимо да бъде *притъпена* чувствителността на мозъка към усещания от *друг характер* (а и това едва ли е би могло да се постигне напълно), – защото докато продължаваме да живеем тук като земни човеци, трепетите на фините физически сили на *тялото*, както и неговите *по-първични* сили, са от значение за нас и не бива *в никакъв случай да се изплъзват* от бдителността на мозъка.

Казано е обаче: «*Първом търсете царството на Бога*» и онова, което то изисква: «*неговата* правда» като последица от правилното изпълнение на вечните закони, «и *всичко останало* ще ви се придаде».

Признак на опасна *слабост* е да се вярва, че човек може да изпълни изискванията на душевния живот само ако *отбягва* „лошия свят с всичките му неприятности“, за да не бъдем смущаван от нищо друго!

Физическите сили укрепват само чрез постоянна *употреба*, чрез постоянно *упражняване* в преодоляването на различни *съпротивления*, – в това отношение нещата *стоят по съвсем същия начин* и при *душевните сили*!

Който не съумее да допринесе за растежа на душата си сред живота на всекидневието, без странене и без претенциозно светоотрицание, няма да постигне никакъв душевен растеж, ако ще да се сприятели с тигрите и змиите в индийската джунгла, или жив да се зазида в тибетските манастири до края на земните си дни! –

Бих могъл, ако живата Първооснова на вечното ми духовно съзнание позволяваше това, да напълня цели томове с описания за

преживяванията си в отвъдните сфери на познание, хвърлящи светлина върху състоянието на такива каещи се грешници и отшелници след напускане на земното тяло.

Разрешено ми е все пак да кажа следното: – *ниито един-единствен* от тези клетници *не стига* веднага след преминаването си отвъд до онази цел, която е *смятал* за постигната още тук, на земята, благодарение на убедителните *фокуси*, разигравани пред него от *фините флуидни сили на тялото му*. –

Именно сред кипежа на външния живот, каквото и да е отреденото ни в него положение, трябва да служим на растежа на своята душа!

Понякога, когато чувствуваме, че започваме да губим нагласата си към възприемане на истинските душевни сили, усамотяването може да е от полза, но уединението ни трябва да бъде колкото е възможно *по-краткотрайно* и да има за цел единствено да

„*възстанови* нужната *нагласа*“. Веднага след това трябва да се върнем към обичайния си начин на живот!

Премалцина на земята са онези, на които *трайното* уединение не вреди, но въпреки цялата си изолираност те живеят *в най-тясна общност със себеподобните си* и не биха се отделяли от другите, ако върху тях не тегнеше задължението да вършат неща, за чието осъществяване е необходимо такава външно състояние, каквото не може да се запази трайно във външната суетня.

Те живеят в уединение само защото действуват в един „Храм“, който трябва да остане далеч от всички шумове на света, и пребивават в тази „откъснатост“ от света само толкова време, колкото изисква извършваната от тях *дейност*, без да търсят самостата като някакво „бягство от живота“. –

Растежът на душата не се насърчава нито със *задълбочени изследвания*, нито с трупане на *философски знания*, нито с *проучване на непознатите* природни сили!

Човек може да се занимава усърдно с всички тези неща дори ако отдавна вече е *загубил* душата си!

Един ратай или хамалин например е не по-малко способен да постигне най-висок душевен растеж от най-ерудирания човек на науката, – не би могъл обаче да го постигне *никой, който се измъква от задължениета на своето положение*, въобразявайки си, че ще допринесе *повече* за растежа на своята душа, ако избяга от света и напусне професията и положението си в него! –

«Който иска да спаси душата си, той ще я погуби; а който я погуби, ще я запази за вечен живот!»

Тези не особено ясни слова означават между другото, че „бягството от света“ с цел да намерим душата си *не може по никой начин да ни доведе до целта*, че душевният растеж се постига всъщност *там*, където най-малко очакваме да го намерим: – *сред кипежа на дейния външен живот*. –

Да поощрим растежа на душата си можем единствено чрез *практическото си поведение в живота на всекидневието!* – Не съществува *никаква* възможност да служим *само* на душата си, като изключим всекидневния живот!

Проява на малодушие, леност или погрешно разбиране е да се измисля някакъв живот, посветен единствено на душевния растеж и обърнал гръб на света, като средство за постигане на *онази* цел, която земният човек може да осъществи само *в постоянно единоборство със силите на този свят.* –

Възможно е наистина чрез бягство от света да се активизират *тленните, фини, флуидни сили на тялото*, но *никой* не би могъл да поощри *растежа на своята душа*, ако не подлага *всеки ден на нови и нови изпитания* нейните сили, като преодолява *съпротивата*, създавана от „външния свят“, от дейността на всички, които го заобикалят! –

По време на земния си живот „Великият любещ“ също се е „качвал на планината“, или е търсил усамотение, за да се „помоли“.

Той казвал: «Искаш ли да се помолиш, влез в стаята си и заключи вратата.» –

Никога обаче не е съветвал да се бяга от всекидневието, *никога* той *самият* не е странял малодушно от кипящия живот на своето време и на своя народ.

Ял е и е пил същото, което са яли и пили другите, и се е веселял заедно с тях на празниците им.

Ходел е на гости при „грешниците и митарите“, както и при ония, които се смятали особено набожни. – Споделял е трапезата и на книжници, и на бивши хетери. –

Навсякъде обаче остава „близо“ до „*царството Небесно*“, защото то е *във* самия него...

Той *живее* учението, което възвестява

на своите ученици, – *показва* им, че душевният растеж се нуждае от *живот* и от *дейност*.

*

ДУХОВНО ВОДАЧЕСТВО

Безброй хора копнеят в наши дни за *духовно водачество*, безброй *вярват*, че живеят под напътствията на „духовни водачи“, докато всъщност са подвластни единствено на влиянието на сили, произтичащи от обширната област на „медиумистичните“ явления.

Налага се отново да се научим да „разпознаваме духовете“! –

Не всеки вътрешно възприеман глас е глас на духовен водач, глас на напътствие свисше!

Днес са разпространени – и то много по-често, отколкото обикновено се предполага – определен тип медиумистични изяви, благодарение на които за лемурните обитатели на невидимата част на физическия свят е твърде лесно да задоволят потребността си да намерят признание в съзнанието на човека; те злоупотребяват със способността на своите жертви да пишат, като ту *изключват* контрола на мозъка, ту узурпират за своя *употреба* мозъчната им дейност.

Всеки може по принцип да стане спиритичен „медиум“, макар да съществуват огромни разлики между различните степени на това свойство.

При това няма никакво значение дали въпросният човек *съзнателно иска* да се „развие“ като спиритичен медиум, или е убеден, че е много *далеч* от всякакви явления, приписвани на тъй наречения „спиритизъм“.

Всеки, който се доверява на „вътрешен глас“, изискващ *пасивност* от негова страна, – с други думи, стремящ се да го *подчини* на своите внушения, да го накара да вижда в тях подсказан *съвет* или дори вътрешно дадена *заповед*, се излага на опасността да се превърне в роб на тези лемурни същества, да стане спиритичен „медиум“ – той всъщност е вече такъв от момента, когато ръката му започне да пише „автоматично“, независимо от съдържанието на написания текст. Подигравайки се безжалостно със способността му да се контролира, тези меж-

динни същества се стараят да му се представят винаги в съответствие с неговата собствена представа за света.

Набожният вярва, че е воден от „ангели“ и „светци“, едва ли не от „Христос“ или от самия „Бог Отец“, следовникът на съвременната „теософия“ се чувства напътствуван от велики „Махатми“, а други са склонни да смятат, че по този начин им се разкрива тяхното собствено „висше Аз“, вечната им духовна същност, бликаща от божествения Първоизвор.

(Ще си позволя да спомена тук като знаменателен курioз как нередко самите засегнати са ми съобщавали за случаи, когато въпросните лемурни същества от междинните светове са намирали за уместно да внушат на жертвите си убеждението, че техният „духовен водач“ бил „Вф Yin Рв“. – – Както виждате, човек може да бъде увенчан с почете, за които изобщо не подозира!

В *един* от тези случаи засегнатите изобщо не били чували името ми и тъкмо въоб-

ражаемият им „духовен“ наставник ги насочил към моите книги. Отначало се стеснявали да ги потърсят в книжарницата, а когато се оказало, че автор с такова име наистина съществува, те естествено били абсолютно убедени, че се намират под моето духовно водачество...

Представените ми по-късно коментари върху моите книги, произхождащи уж от самия мен и предадени чрез „духовното“ посредничество на медиума, не бяха всъщност лоши, но не можеха естествено да надхвърлят равнището на представите на автоматично записалия ги посредник.

В друг случай пък бях бомбардиран с най-непристойни писма, след като се опитах да разясня възникналата по спиритически път заблуда. По твърде любопитен начин ми бе най-сериозно заявено, че съвсем не съм *бил „истинският“* Вф Yin Рв, „дълбоко почитаният Учител“, когото авторът на писмото познавал лично като свой „водач“ и *който бил написал моите книги*, – на всичко отгоре

известна част от казаното отговаряше *изцяло* на истината.

Ето до какви глупости могат да стигнат някои хора под влиянието на своите „духове“, – хора, които иначе съвсем не са лишени от способността да преценяват правилно.)

Лековерните „спиритисти“ са си измислили чудесна теория, според която сред техните „духове“ имало наистина измамнически, понякога направо глупави до шутовство натури, но се срещали и други, преливащи от доброта, любов и възвишеност.

За отличителен белег най-наивно се приемат тъкмо тези „откровения“ на „духовете“ и ако те отправят *предупреждения* за надвиснали *злини*, или *подтикват към добро*, дълбоко вярващите души смятат за безспорно доказано, че са имали вземане-даване с „добри“ духове.

Ех, ако всичко *беше* така просто, както

изглежда в мозъците на някои хора! –

Тогава толкова нападаната в тези кръгове „наука“ едва ли би се показала дотам неразумна, че да отхвърли спиритическата хипотеза, и би отдавна преминала с развети знамена в лагера на спиритическите общества!? –

Вместо това обаче дори изследовател като *Крукс* потвърждава след серия успешни експерименти убеждението си, че е имал често пъти работа с *невидими същества*, но отказва *най-категорично* да приеме спиритическата хипотеза, че ставало въпрос за починали хора, съответно за техните души. –

А и до ден днешен всеки заклет спиритист продължава да се кълне, колкото и странно да е това, все в същия този *Крукс!*

Човек би се радвал да остави ненакърнена тази „светая светих“ на фанатизирано вярващите членове на спиритическите кръжоци, ако от нея не извираше *цял поток от злощастия*, за които *психиатрите* и дори

криминолозите биха могли да разкажат не една печална история. – –

Ето защо е нужно все отново и отново да се подчертава, че при *автентичните* спиритически явления доказателствена сила има *единствено фактът на самото явление*, а той доказва само нещо, което и самият *Крукс* е смятал за неоспоримо, а именно, *че невидими същества могат, служейки си с посредничеството на човешки органи, да упражнят определени въздействия върху съзнанието на земния човек.*

И с това се изчерпва всичко „доказано“! – –

Експериментът *не може* да внесе никаква яснота във връзка с *естеството* на тези невидими същества и направо детински глупаво е предположението, че получените чрез медиум *изявления* на въпросните същества или дадените от самите тях *разяснения за собствената им същност* могат да бъдат достоверен източник на информация

за техния *характер*. –

Ако някой ми се обади по телефона и започне да твърди, че е „китайският император“, едва ли бих взел думите му за чиста монета.

А за този, който познава източниците на грешки и възможностите за заблуда при „спиритическите“ явления, не съществува практически *никаква* гаранция, че няма да бъде изигран по най-безсрамен начин от автора на „посланието“.

„Разпознаването на духовете“, за което Павел говори като за дар на Духа Божи, *няма нищо общо* с подобно лековерие! – –

От невидимите, лемуроподобни междинни същества от невидимата част на физическия свят ще получите както *най-възвишени* поучения, така и *най-тривиални* послания, понякога дори *абсолютно непристойни грубости*, според каприза на тези невидими и неподлежащи на никакъв контрол

твари.

Поставете един ден своите високи „духовни водачи“, от които сте чули само най-елейни патетични слова, на изпитание, – кажете им, че постъпват като *самозванци*, когато се представят за починали хора или духовни учители, че *не искате вече да имате нищо общо с тях*, – и с ужас ще установите на *какви* „приятели от света на духовете“ сте имали неблагоприятието да се доверите! – –

Има немалко бивши „спиритисти“, успели в края на краищата да се излекуват благодарение на някои особено драстични преживявания, и те всички могат да потвърдят казаното от мен.

Въпреки това аз *разбирам*, че може да станете жертва на заблуда!

Ще получите съобщения, които спокойно могат да ви накарат да повярвате, че сте във връзка със своите „скъпи покойници“, понеже много неща, скрити за вас от плътна завеса, са като отворена книга за тези същества и тяхната хитрост и обиграност им поз-

волява лесно да намерят най-убедителния начин за въздействие върху вас. —

За тях няма нищо „свято“, те не знаят „добро“ и „зло“!

Обладани са единствено от стремежа *да бъдат признати от вас като реално съществуващи* и да се наложат колкото може повече на вашето внимание, независимо дали постигат това с възвишени слова, груби ругатни, пророчества и добри съвети или с лоши и нелепи шеги.

Повярвате ли, че по този начин установявате контакт със своите покойници, — а дори в съмнението понякога се крие *желание* да *можете* да повярвате в това, — ще бъдете много изкусно „обслужени“ именно в *тази* насока, макар да не е изключена *възможността* заблуждаващите ви междинни същества от невидимата област на физическия свят да станат *посредници* на „послания“, водещи началото си от *представното богатство* на починали, които не са започнали още изкачването си от по-нисшите степе-

ни на духовно развитие.

Никога обаче не ще установите по този начин връзка *със самите починали*, независимо на кое стъпало от своето духовно развитие се намират те!

Никога!! — —

Откак на тази земя има хора, невидими същества от физическия свят са се стараели да се предложат като „духовни водачи“ навсякъде, където е бил налице стремеж към такова водачество.

Чрез посредничеството на земния човек са били осъществени и *много по-големи* техни амбиции. Немалко „чудотворни богове“ в древността и в някои съвременни цивилизации трябва да се търсят именно сред тези същества, чиято *природа* се характеризира с *огромни различия*, като се започне от животинския инстинкт и се стигне до надхвърлящи всяка човешка мярка равнища на интелигентност. —

В много случаи е напълно разбираемо, че неосведоменият човек се отдава със страхопочитание и упование на *хипнотичното въздействие* на тези същества, – защото точно за това става всъщност въпрос.

Той не забелязва, или пък смята за напълно естествено, че неговите уж тъй възвишени „духовни“ наставници посягат все повече и повече върху *волята* му, която се опитват да *овладеят* чрез добре пресметнато увеличаване на натиска. –

Често пъти като начало се дават изненадващо *правилни съвети*, особено по отношение на *външния* живот, или *предсказания*, чието сбъдване буди още по-голямо удивление.

Щом доверието на жертвата е достатъчно укрепено, нерядко J се възлагат „*поръчения*“. –

Внушава J се, че е натоварена с „особена мисия“, че трябва да изпълни една или друга задача, и в резултат на подобни, уж „духовни“ поръчения са били вършени най-

невероятни глупости.

А в други случаи, когато прекалено праволинейният подход създава риска добре омотаната жертва да се изплъзне все пак от влиянието на невидимите паразити, те се задоволяват да играят само ролята на възвишени „духовни водачи“ и предвидливо се въздържат от всичко, което би могло да породии съмнения у водения за носа клетник.

Неосведоменият дори не подозира с каква инстинктивна *хитрост* действуват мнимите му „духовни приятели“. – Той не допуска, че те познават най-съкровените му стремежи и желания по-добре от самия него и че са готови да използват всички средства, които биха го склонили да стане доброволно тяхна плячка. – –

Тази *доброволност* обаче е необходимо условие, за да попадне даден човек във властта на невидимите междинни същества от физическия свят, откъдето става ясно и кой е най-сигурният начин да се *избегне* подобна зависимост. –

Който търси истинско **духовно** водачество, нека се изпълни преди всичко със сигурност в **самия себе** си и нека знае, че е абсолютно невъзможно да го доближи истински „водач“ **от света на Духа**, докато се задоволява с едно въображаемо водачество от описания тъй подробно от мене вид!

Истински „водач“ в сферата на **Духа** може да бъде само един от **Светецките на Прасветлината** на тази земя, и то **само такъв**, на когото такова водачество е специално поверено, защото собствените му душевни трептения съответствуват на вибрациите на търсецкия, – защото чувствителността на двамата следва паралелен ритъм. – –

А **такъв** „водач“ няма **никога** да се опитва тайно да подчини по един или друг начин **волята** на търсецкия, няма никога да прави опити да елиминира така или иначе тази воля!

Той ще предоставя винаги на свободния избор на **търсецкия** да реши дали е готов да следва безмълвните му „откровения“,

или не.

Неговото духовно и почти незабележимо „водачество“ се състои винаги в предоставяне **възможност** на търсецкия да **сподели** собственото му познание, а не да му налага някакъв съвет, въпреки че косвено в него се съдържат най-добрите възможни съвети. –

Той няма **в никой случай** да му „внушава“ определено действие, определено поведение.

Такъв водач никога не би товарил търсецкия с някаква въображаема „мисия“, никога не би го призовал към велики дела във външния свят, никога не би се опитал да влияе по един или друг начин върху външното му битие...

Никога не би се старал да заслужи доверието му чрез „предсказания“ или други сведения от подобен род, не би посочил никакво „име“ и не би дал никакви съвети, отнасящи се до земни събития.

За търсеция това водачество ще бъде винаги само *съпричастие във вътрешния живот на една постигнала съвършенство в Бога* индивидуалност, съвсем точно съобразено със степента на чувствителност, постигната от напътствувания.

„Водачът“ ще бъде винаги при него, упражнявайки своето, така да се каже, „пасивно“ влияние, когато търсецият го „призове“ чрез поведението си, и последният няма изобщо да забележи неговото присъствие, щом сметне, че може да мине и без указанията му.

Той ще съпровожда търсеция като най-съкровен, станал *едно* с него приятел, разкривайки му се само чрез *собствения си вътрешен живот* в Духа, като „образец“ за търсеция, като излъчване на един духовен живот, въздействащ единствено чрез *своето съществуване* и не изпитващ никаква потребност да си играе на въпроси и отговори. — —

Който се стреми към такова истински *духовно* водачество, нека се въздържа от каквото и да е любопитство относно външното битие на своя водач!

Нека търсецият избягва всякакви „*въпроси*“, отнасящи се до обстоятелствата в собствения му външен, земен живот и в живота на духовния му наставник, както и до други събития от външния свят!

Нещо повече, нека не поставя никога „*въпроси*“ дори за *чисто духовни* неща, а да изчака спокойно и вътрешно съсредоточен, докато не му бъде дадено да почерпи от най-съкровеното познание на духовния си Учител и така да получи *осветление* по въпросите, които са изглеждали неясни за него до този момент.

Истинският *духовен* наставник знае, *без* да бъде питан, *какво* именно у търсеция се стреми към яснота, но от него се очаква също да държи сметка за *времето и обстоятелствата*, създаващи необходимите предпоставки, за да *може* търсецият да стигне

до пълна яснота, защото *не по всяко* време и не при *всички* положения душата е способна да възприеме без изкривяване образа, който лъчите на духовната Светлина могат да запечатат трайно в нея.

Търсещият не бива да очаква духовно напътствие от страна на някой от Светещите на Прасветлината на тази земя, докато продължава самомнително да вярва в непогрешимостта на собствените си разбирания, пред чиято непоколебима „логика“ трябвало да сведе глава и самият водач.

На истинско *духовно* напътствие не бива да се надява и *онзи*, който се стреми към него просто *така, между другото*, а в същото време се намира тъй далеч от *Духовното*, че смесва *реалния Дух* с мозъчната акробатика, смята го за постижим *и без* водач и е по принцип готов да подложи очакваното наставничество на остроумен диалектически анализ. — —

Само „*който е от Бога, той слуша Божиите думи*“, и сияйната пълнота на

„*Словото*“, което е „у *Бога*“ и което е „Бог“, може да стане достояние на една душа *само* ако в живота *Ј* се появи истински *духовен* водач. —

Дано моите думи, опиращи се *на собствения ми опит* и успели вече да помогнат на толкова хора, изтръгнат още много други от хватката на невидимите пипала, в която сами са попаднали!

Дано тези думи поведат колкото може повече узрели за това търсеци към истинско *духовно* наставничество!

А който смята, че онова, което трябваше да кажа тук, накърнява най-свети за него неща, нека засега ми прости и нека, с пълното съзнание за искреността на своите стремежи, дочака търпеливо деня, когато ще се *отворят* и неговите *очи!*

И за величавия Помазаник от Назарет се разказва, че бил многократно изкушаван от „*дявола*“.

Суровият пост предизвикал неочаквано у него „медиумистична“ нагласа.

Той обаче *устоял* на изкушението и от онзи ден нататък знаел как да „*прогонва* дяволите“, а те всъщност не са нищо друго освен тъкмо тези лемурни същества от невидимата област на физическия свят, за които бях длъжен да предупредя тук.

*

ОКУЛТИСТКИ УПРАЖНЕНИЯ

След като отмина модата на грубия философски материализъм и естествените науки не се разглеждат вече като единствено спасителни източници на познание, мнозина от онези, които навремето смятаха, че могат спокойно да оставят небесата на „ангелите и врабците“, започнаха да проявяват интерес към проблемите на свръхсетивното. От предишните си изследвания те са усвоили една доста успешна в онази област работна техника и това ги кара да мислят, че могат чисто и просто да пренесат тази техника, този „метод“, в съвършено различната по своята същност сфера на *свръхсетивното*.

Ала постигнатите по този начин резултати ги принуждават доста бързо да осъзнават, че боравят с неподходящ за случая инструмент.

Тогава те или се отказват изобщо от изследванията си, убедени, че там, където *техният* инструмент се е оказал негоден, не може да се намери нищо реално, или продължават въпреки това експериментите си, на-

влизайки рисковано в невидимата област на *физическия* свят, която вземат за търсения от тях „Дух“. И понеже тя им предлага твърде оскъдни и съмнителни резултати, рано или късно те започват да ги подправят, като заместват със спекулативно *мислене* онова, за което *действителността* им е останала дължна.

В случая става все пак дума за хора, заслужаващи напълно сериозно отношение, но наред с тях все по-често се срещат и такива, които прибягват до рафинирано използване на *привидна* научност, за да пропагандират объркани мистагогски теории и да вербуват ревностни привърженици било на собствената си персона, било на някой грандоман, убеден, че не е бил достатъчно оценен заради предишните си търсения от действително научно естество.

От всичко, което са събрали от повече или по-малко достоверни литературни източници, те бързат да забъркат някаква „духов-

на наука“ и с това вълшебно питие нақвасват устните си всички, които въпреки докторатите и лаврите си не са постигнали особени успехи на чисто научното поприще и виждат сега пред себе си едно поле, където могат спокойно и без какъвто и да е научен контрол да се подвизават по примера на почитания „велик учител“ и така да получат наготово славата на големи „посветени“, стига само да практикуват най-усърдно „упражненията“, предписани от господин „окултния учител“, разполагащ с богат избор за всеки, който го потърси. – „Упражнения“, заети от писанията на Игнатий Лойола, но – с не помалка ловкост и безотговорност – и от най-сомнителни брошурки на всякакви окултистки драскачи от Истока и Запада. –

Какво от това, че някой от „окултните ученици“ попада от време на време в лудницата, че клетите девиси на почти каноническа възраст, тълпящи се около „окултния учител“, изпадат в истерия, че прекалено наив-

ните вярващи гинат духовно и телесно!

„Тайната наука“ си иска своите жертви и господин окултният учител отдавна е възпитал верните си следовници да се нахвърлят като по команда върху нещастния заблуден, стоварвайки върху плещите му цялата вина за сполетелите го беди. Абсолютно недопустимо е някой от тях да дръзне да се усъмни в непогрешимостта на „великия учител“, защото иначе рискува да загуби собственото си привилегировано положение като кардинал на един такъв нов папа, а и цялата циркаджийска пантомима би могла да завърши твърде преждевременно.

Така „упражненията“ продължават да валят едно след друго и масовата хипноза става заразителна като магарешка кашлица, защото все още се срещат достатъчно дебели локожи мозъци, способни да издържат всички тези процедури, а който наистина ги издържи, е *завинаги* имунизиран срещу всякакви възражения на здравия човешки разсъдък, срещу всяка сериозна психологичес-

ка критика във връзка с поведението му. Той *НЕ МОЖЕ* вече да иска нищо различно от онава, което иска „великият учител“, а с присъщата си скромност последният иска само едно – да види целия свят в краката си, независимо с *какви* средства ще бъде постигната желаната цел.

Но да оставим сега тези клоунски номера, които нямаше да са възможни, ако времето не бе узряло за тях, ако нашата епоха не беше *болна, безкрайно болна*, до такава степен, че – не намерила лек за болките си при официалната медицина – в своята несрета тя се втурва жадно към хаповете и мехлемите на шарлатаните.

Нека по-добре се спрем най-общо върху истинската стойност, която *биха могли* все пак да имат „окултистките упражнения“, тъй като дори въвн от описаните по-горе кръгове има предостатъчно хора, очакващи всевъзможни неща от подобни „упражнения“ и измъчващи себе си с най-абсурдни церемо-

нии и душевни акробатики с надеждата да погодят по този начин номер на вселенския порядък и да усвоят „вълшебството“, – или поне да станат мъдри като змията в рая, която, както е известно, знаела как да станем „*като богове*“. Доверчивите им ученици явно не били отхапали „*както трябва*“ от прочутата ябълка и затова урокът не довел съвсем точно до очакваните резултати. –

Винаги е *така* с тези „упражнения“: – не бива да се пропуска *ни една подробност*, иначе се получава точно обратното на онава, което човек е искал да постигне, а това вече е много лошо.

Така казват *всички* велики „адепти“ на магията, които всъщност са неспособни да помръднат и най-малката сламка по начин, различен от общопознатия, но са усвоили всички ритуали, церемонии, заклинания и упражнения, с чиято помощ щели да заставят космичните закони да извият весело хоро под звуците на тяхната свирка.

Не е трудно да се струпва огромна библиотека с произведения, посветени на „магията“, – както запазени от древността, така и тиражирани в по-ново време, но покажете ми *макар и един-единствен* от въодушевените почитатели на тази литература, който да е успял – действително и издържащо всяка критика – да постигне *кой да е* от резултатите, обещавани там с цял куп мистериозни детайли на новопосветените, стига само да следват точно указанията, за които авторите им твърдят, че *те самите* са погънали успех с тяхна помощ. –

Всички общо взето *доста разумни глави*, които са допуснали подобни четива да им размътят мозъка, без да постигнат какъвто и да е друг резултат, просто *не* били изпълнили „*правилно*“ предписаните им упражнения. –

Ала Помазаникът от Назарет бе казал навремето: «Ако имате *вяра* колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: пре-

места се оттук там, и тя ще се премести; и *нищо* няма да бъде за вас невъзможно.»

По-нататък следват други негови думи със същия смисъл: «Да имахте *вяра* колкото синапово зърно, щяхте да кажете на тая черница: изтръгни се и се пресади в морето, и тя би ви послушала.»

Той също имал *ученици* и те го молели: «Усили у нас *вярата!*»

Ето ни най-после при *живеца* на *истинската* магия, на *практическата премъдрост на Духа!*

И тук има „упражнения“, но те са от съвсем *различно* естество и *всички*, които ги практикуват, са стигнали с тях до напълно осезаеми резултати, – но в случая не става въпрос за „окултистки“ упражнения, колкото и забулена в тайни да остава тяхната сфера. Занимаващият се с тях няма нужда нито от церемонии, нито от ритуали, не се нуждае нито от заклинателни формули, нито от екстравагантни призиви, въпреки че действа чрез „магията на словото“ и именно чрез нея

стига до „*Прасловото*“, в чието „Име“ върши всичко. –

Това „Име“ обаче не е дума от някой език, която да се скандира по някакъв тайнствен начин, а възвишената *сила*, наречена от евангелския Учител „*вяра*“, и тайнственият „изговор“ на „Името“ е всъщност изкуството на всички изкуства: – изкуството да *преживеем* това „Име“ *в самите себе си*.

Всички „упражнения“ на тази *истинска* магия имат една-единствена цел – да ни помогнат да *изживяваме* вярата в себе си. Те *не* ни учат на „окултни изкуства“, *не* се стремят да направят от нас мними „ясновидци“ или факири.

Макар истинските *духовни* упражнения да са, от една страна, по-лесни, от друга страна, те са в известен смисъл по-трудни за изпълнение от така наречените „*окултистки*“ упражнения, тъй като за разлика от тях изискват не само траеща часове „концентрация“,

но и *целия човек, цялата му ежедневна дейност, всичките му постъпки и помисли*; – те очакват да се появи „*нов*“ човек от материала, който е служел досега за изява на „*стария*“, без този процес на преобразяване да оставя след себе си ненужни отпадъци.

Всичко, което е служело дотогава за разгръщането на живота, трябва да се откаже занаят от себе си, за да заживее *чрез* „*вярата*“. –

Колко погрешно се разбират думите за „*вярата*“, когато се приема, че необходимият *в този случай* обрат, който трябва да направи човека способен да живее във „*вяра*“, представлявал някаква „*промяна на мнението*“, бил свързан с „*вярване*“ или „*невярване*“ в общоприетия смисъл на думата по отношение на определени текстове от „*свещените*“ книги, – зависел от отхвърлянето или приемането на дадени теологически твърдения! –

Който „*вярва*“, *той* е наистина „*блажен*“, но съвсем не защото смята за правилно едно или друго метафизично учение, а защото е усвоил изкуството да използва *силата*, за която става дума тук, защото *живее* от „*вярата*“, от силата на „*Името*“, което е Слово, което е „у Бога“ и което е „*Бог*“!

„*Вярва*“ истински онзи, който има „*вяра*“, също както *жив* може да бъде онзи, който има *живот*.

На полето пред теб лежи ряпа. Ако те хипнотизирам и те *принудя* чрез внушението си да „*повярваш*“ (този път *не* в общоприетия смисъл на думата), че не си в състояние да извадиш ряпата, ти напусто ще се мъчиш, без дори да я помръднеш от земята. –

Освободя ли те обаче от хипнотичната обвързаност, ти с лекота ще извадиш същата тази ряпа и ще се надсмееш над всеки, който би се усъмнил в способността ти да сториш това, защото сега ти вече не само *вярваш* (в общоприетия смисъл) в правил-

ността на изречението „*мога* да извадя рязката от нивата“, – в него си вярвал, тоест смятал си го за правилно, и докато си бил под хипноза, *въпреки* внушенията ми в обратното, иначе не би се и *опитал* да го направиш, – сега ти си „повярвал“ истински, с други думи, почувствувал си в себе си *силата* да извадиш рязката и тази сила, благодарение на която наистина *можеш* по всяко време да извадиш пословичната рязка, не е нищо друго освен изискваната от евангелския Учител „*вяра*“. Най-добре е естествено тя да се приложи за нещо по-важно от тази клетка, използвана до втръсване в нашия пример рязка! –

Въпросната „вяра“ *не е* придобитата от опит *увереност*, че можеш да направиш нещо, а *силата*, с чиято помощ наистина *можеш* да го направиш!

Има една неизразимо тънка ирония в двусмислените думи, с които Учителят от Назарет се обръща към неверния Тома: «Защото ме *видя*, Тома, ти повярва (убеди се, че

разказаното от другите е вярно); блажени, които *не* са видели (които нямат придобита от опит увереност), и *все пак* са повярвали.» –

Чудесна игра на думи от страна на Учителя с думата „вяра“: *отначало* той я използва в *общоприетия* смисъл, за да *загатне накрая* за възвестяването от него години наред *Учение*. –

Независимо дали тази фраза е „исторически“ вярна или не, тя показва по-добре от много други по какъв майсторски начин е давал напътствията си Учителят, колко умело е насърчавал остроумието на своите ученици, без да се отказва от играта на думи и иронията.

Цитираната фраза *съвсем не е единствената* от този род – немалко думи, носещи същия отпечатък, са давали с течение на времето повод за ожесточени догматични спорове...

Как обаче се отнася възвестената от него *сила*, която той с достатъчно сериозни основания нарича „*вяра*“ въпреки съществуващите опасности от недоразумения, към целите, преследвани с помощта на „*окултистки*“ упражнения?

Нужно е преди всичко да се разбере, че съществуват *два коренно различни вида* недостъпни за земните сетива сили в зависимост от сферата на живот в универсалното Битие, към която принадлежат.

В *своята* област всяка от тях е „*единствено реалното*“, залегнало в основата на всички явления, – всяка от тях стои в собствената си сфера с една степен *по-ниско* от онова, което се опосредствува чрез нея.

Когато казвам, че в *своята* област тези сили са залегнали *в основата* на всички „*проявени светове*“ (а те са както физически, така и духовни), бих желал това да се разбира в смисъл, че в основата на всяка картина, независимо *какво* изобразява тя, лежат *боите*, че *боите като материал* са „*един-*

ствено реалното“ в нея, макар *изобразеното* с помощта на тези бои да е в състояние да даде израз на една *далеч по-значима* действителност, която обаче мога *в случая* да осъзная единствено *посредством* материалния носител боите. –

Така и целият физически космос е достъпен за нашето съзнание само защото в основите му са залегнали – „*единствено реални*“ зад всички проявени форми – окултните сили *на физическата природа*, защото, *като част* от тази природа, посредством *тялото* си ние *сме* на свой ред една от тези *физически* окултни сили и в това на пръв поглед тъй „*грубо*“ тяло притежаваме инструмента на *фините, флуидни* телесни сили, които повечето хора отъждествяват с душата, макар той да съществува и у другите животни на тази земя, при все че предлаганите от него възможности се намират у тях на съвсем друго стъпало на развитие. – –

Както целият *физически* космос се проявява единствено като действие на *физичес-*

ките окултни сили, така и *духовните светове* се проявяват само чрез действието на реално-*духовните* окултни сили, а те от своя страна – разглеждани сами по себе си – не са нищо друго освен царството на вътрешно раздвижената *душа*, заемащо средно положение между *физическото* проявление на света и *духовните* проявени светове.

Ние възприемаме физическия свят и можем да се „осъзнаем“ в него само защото *сами сме* една от неговите *физически* окултни сили и носим в тялото си фините флуидни сили на този свят, – по същия начин можем да възприемаме *духовното* и да се осъзнаем в *Духа* само защото *самите ние* сме същевременно една от *духовните* окултни сили и носим в себе си един *духовно-окултен*, или с други думи, *душевен организъм*, без който така и нямаше да сме способни да възприемаме духовните светове, чиято „субстанция“ са тъкмо тези душевни сили, – без който така и нямаше да можем да се осъзнаем в *Духа*.

Когато някой се занимава с онова, което всъщност се разбира под „окултистки упражнения“ – тук спада всичко от така наречената в Индия „*Хата-Йога*“, както и много други неща, практикувани още от древността и у нас, на Запад, – той си служи единствено с *фините, флуидни сили на тялото*, въздейства по този начин единствено върху окултните сили на *физическия* свят, и по този начин, съгласно непоклатимите закони на *физическия* космос, става слуга и пленник на съществата, чието поле на изява е в невидимата област на *физическата* природа. Той неизбежно се превръща в „обладан“ – „продава душата си на дявола“, както гласи народният израз, – тъй като същинската *душа*, окултният *духовен* организъм, *се увержда* в същата степен, в каквато фините флуидни сили на *тялото* попадат във властта на тези същества, намиращи се отвъд всяко зло и добро и лишени от всяко чувство за отговорност и морал. –

У него настъпва едно *разпиляване*, една постепенна *дезинтеграция* на всички ис-

тински *душевени сили*, които би трябвало да изградят индивидуалния, вечен душевен организъм и спрямо които фините флуидни сили на тялото следва да играят само *подчинена* роля.

Наистина човек може да развие в себе си удивителни способности с Хата-Йога и други подобни „упражнения“, при които немалка роля играят някои специални дихателни техники, съчетани с пост, полово въздържание, вегетарианство и прочие, ала така той *никога* не би се доближил до световите на *Духа*. Нещо повече, с подобни действия *той сам си затваря портата към царството на субстанциалния Дух* и никоя земна сила не е в състояние да му я отвори отново по време на този земен живот.

Цяло щастие е, че тези „упражнения“ не са все пак толкова лесни за *изпълнение*, колкото си въобразяват чираците-магьосници, и че най-действените методи от този вид – макар и известни на някои азиатци – са

почти непознати, поне в западната част на земното кълбо.

Мнозина от устремите към овладяването на „окултни сили“ търсещи се отдават на опасна игра, но въпреки всички усилия те *за щастие* не я играят „както трябва“, а разпространителите на подобни „упражнения“ може и да са „подочули нещичко“, но за доброто на човечеството *основното* е останало *все пак скрито* за тях. –

Дори ако – благодарение на някакво особено „благоприятно“ стечение на обстоятелствата – практикуващият такива „упражнения“ клетник постигне известен успех, единственото му постижение с помощта на същества, от които би изпитал ужас, стига да можеше да ги види такива, каквито в действителност *са*, се свежда до усвояване на няколко окултистки фокуса (реализирани обикновено за сметка на ближните му!) или до изпадане в най-нелепи заблуждения, причинени от тези паразити.

Става въпрос за своего рода *активен*

„спиритизъм“, ако медиумистичната дейност на „спиритистите“ се определи като *пасивен* „спиритизъм“.

Краят на поелия веднъж по този път човек не е никога отраден – обикновено той е далеч по-печален от края на повечето „медиуми“.

Достатъчно съм говорил за това на други места...

В пълна противоположност както с *методите*, така и с *резултатите* от подобна практика в сферата на окултните сили на *физическия* свят, стои боравенето с магическите сили на *Духа*, използването на *душевните сили* за истински магически дела.

Още у *Хелиодор*, в третата книга на романа му „Етиопска история“, оценяван високо и в литературно отношение, намираме следния пасаж, свидетелстващ за най-дълбока мъдрост:

«Има *една* магия, разпространена сред

простолюдието, която ходи, ако може така да се каже, винаги *ниско до земята* и е слугиня на *призраците*, занимава се с телата на мъртъвците... Затова пък *другата* е *истинската премъдрост*, с нея ние, жреците и пророците, се занимаваме още от малки. Тя е насочена *нагоре към небето*, защото се сношава с *Боговете* и е *съпричастна* с естеството на висшите същества...»

Кой би могъл все още да се съмнява на *какъв* вид магия е учел величавият Учител от Назарет! – –

И дадените от него указания за овладяване на тази истинска магия водят, стъпало по стъпало, към висините.

Достатъчно е да прочетем „*Проповедта на планината*“, за да сме наясно кои общи „*подготвителни упражнения*“ смята той за крайно необходими; а търсим ли „*упражнения*“ *за напреднали*, всяка от неговите притчи е равностойна на цели томове, да не говорим, че на своите същински ученици той съвсем недвусмислено заявява:

«Вам е дадено да узнаете *тайните* на царството Небесно, а на другите се говори *само* с притчи.»

В притчите си той посочва *онова*, което *единствено* е нужно като „упражнение“: *нагласа на съзнанието* към трепетите на *душевите* сили и поставяне на волята *в услуга* на получените от тях импулси.

А на истинските си *ученици* показва и *начина на действие на духовните закони*.

На тях той показва *защо* трябва да постъпват така, както препоръчват притчите.

На тях обяснява и как да *гонят* „нечистите духове“ – онези междинни същества от невидимата част на *физическия* свят, – когато те нанасят ущърб на душата.

Така – ту *разбран*, ту *погрешно изтълкуван* от слушателите си – той дава на своите ученици не един урок по мъдрост, който може „да бъде разкрит“ на младенците и невежите, но си „остава недостъпен“ за все-

знайковците и надутите. –

Казва им обаче и следните думи: «Имам *още много* да ви говоря, ала сега не можете го понесе» – и изтъква на слушащите го, че в същинското „*Аз*“ на *душата* на всеки истински подготвен ученик ще слезе „Духът на истината“, *истинската и божествена духовна искра* – „*живият Бог*“, – и ще ги „упъти на всяка истина“, вземайки само от „*неговото*“, дори когато говори понякога из устата на *други*. –

Изпълнени с тайна остават тези двусмислени слова, защото всичко дадено от „Помазаника Божи“ е почерпано от морето на духовните съкровища на „*живия Бог*“, който той носи в себе си и с когото се е съединил в пълно съзнание, както и всеки от „*неговите*“, за които е знаел, че ще дойдат *след* него.

«Ако говорех *само от себе си*, щях да съм лъжец, ала аз говоря *не* от себе си, а както ме е научил моят *Отец*, тъй говоря!»

Никой от онези, които говорят „из ис-

тината“, не черпи *от себе си* онова, на което учи, и никой няма право да сочи пътя на съединение в Духа, ако не носи жив в себе си *Отца*, – ако не живее в пълно съзнателно *единение* със своя „жив Бог“. –

Не е нужно да повтарям отново тук всички указания, дадени вече от мен по толкова различни начини на толкова много места.

Бе ми позволено да кажа и някои неща, които Учителят от Назарет не е могъл навремето да даде на своите ученици, на своите „апостоли“, тъй като те биха се оказали „прекалено тежки“ за тях, и това позволение се дължи единствено на обстоятелството, че – макар и в *изопачен* вид – всички тези неща са станали доста по-късно всеобщо известни, без хората да им обърнат внимание.

Бях *длъжен* да дам обяснение за всичко това, понеже изопачената форма, под която вестта за него е стигала досега при чове-

чеството, е ставала вече причина за неизказани *злини* и понеже трябваше най-после да се сложи *край* на тези злини. –

Ето защо особено важно е да се разбере, че в окултния свят на *физическата* природа могат безопасно да пристъпят само *ония*, които притежават по рождение съответната способност и са *обучени* от упълномощени за това наставници да *властвуват сигурно* над действащите в тази област сили.

А такива наставници могат да бъдат само *Светецете на Прасветлината*, „Майсторите“ на „Бялата ложа“, които е *трябвало* да станат суверенни *повелители* на окултните сили на физическата природа, преди да им бъдат поверени по време на този земен живот единствените ключове, отключващи онази порта, през която за всички хора на тази земя минава пътят към царството на Духа. – –

Ако някой овладее по този правомерен начин способността да действа чрез сили-

те на финото, флуидно тяло, той може също така да ги използва при нужда *благотворно*.

За *всички останали* тези сили могат да бъдат само гибелни.

Източник на *благодат* за *всички* без изключение обаче е разгръщането на окултните *духовни* сили, на силите на *душата*.

Как да се научите да използвате тези сили под сигурно вътрешно водачество, проявяващо се у всеки, който сам се захване добросъвестно и сериозно да развие *на дело* тези сили, е обяснено по най-подробен начин в изложеното от мен учение, черпещо единствено от Извора на вечната премъдрост, наречен от възвишения Учител от Назарет „*Дух на истината*“ – Извор, за който той знаел, че няма да пресъхне во веки и ще излива своята благодат до най-далечни бъднини.

*

За привържениците на спиритизма изглежда много трудно да се абстрахират напълно от характера на посланията, предадени чрез медиум при изявата на въпросните невидими същества. –

Получат ли приповдигнато звучащи съобщения или съвети за делника, които се *оказват* добри, те веднага са готови да приемат, че става въпрос за намесата на „възвишени духовни водачи“. В някои случаи могат да стигнат дори дотам, че да поверят слепешката съдбата си и материалното си бъдеще на влиянията на тези уж възвишени „духовни“ същества.

Те не забелязват, че се намират в нещо като хипноза и следват покорно импулсите на една чужда воля.

В книгите си „*За отвъдния свят*“ и „*За Царственото изкуство*“, както и в настоящата книга, подробно разясних *какво всъщност* представляват въпросните същества. Не става дума нито за „скъпи покойници“, нито за висши или нисши „*духовни индивиду*“

дуалности“, а за невидими същества от една, обикновено невидима за нас, част от *физическия* свят. –

Тези същества не са нито „добри“, нито „зли“, а просто *аморални*. Единствената им цел е да бъдат *забелязани* от хората и някои лица с особено подходящи психофизични заложби им служат като апарати, използвани от тях само за да задоволят собствените си амбиции.

Съществата, за които става въпрос тук, *изграждат съобразно космичния порядък формите* в света на физическите явления.

За учудване ли е тогава, че и при *неправомерните* си опити да се изявят в една „неприсъща“ за тях сфера те също *ваят форми*?

Има цяла поредица от изяви на подобни същества, при които те – съобразно своята природа – действуват като *ваятели на форми*. Към тях следва да се причисли и из-

ползването на техни медиуми за рисуване на графични или живописни табла, – един изключително често срещан случай в историята на медиумизма.

Аз самият съм наблюдавал достатъчно прояви от този вид, преживял съм и далеч по-смайващи неща от подобен характер, но с тази съществена разлика, че използващите медиума същества се намираха изцяло *под моя* власт и бяха принудени да вършат, каквото аз им наредя.

Изявите в областта на живописата изглеждат на пръв поглед твърде безобидни, но това съвсем не е така.

Всяка проява на въпросните същества изисква от медиума пълен, или почти пълен, *отказ от собствената воля*, предоставя силите на медиума в произволното разпореждане на същества, които нямат никакво чувство за отговорност и се стремят *единствено* към задоволяване *на собствените си* щения, като им е абсолютно безразлично дали медиумът ще запази непокътнато душев-

ното си равновесие, или не.

Тези същества винаги търсят и инстинктивно намират по всяко време у своите жертви *точката на най-малкото съпротивление*.

Те хвърлят всекиму оная въдица, която той е най-готов да налапа...

Въпросните същества оказват точно същото пагубно действие върху използваните от тях сили на *душата*, каквото бацилите и другите микроби упражняват върху силите на физическото *тяло*.

Именно затова опасността трябва да се *осъзнае колкото може по-бързо*, колкото и „прекрасни“, „възвишени“ или „интересни“ да са предизвиканите от тях явления.

Дори ако в момента не се забелязва никакво увреждане, то *никога* не закъснява да се прояви, и в повечето случаи, когато не са били *своевременно* взети необходимите мерки срещу опасността, щетите се оказват не-поправими.

Съвсем не са пресилени предупрежденията ми срещу подобна игра с неподлежащи на никакъв контрол същества!

Несъмнено всеки истински *художник* служи по време на творческия процес на своя вътрешен Бог! Несъмнено той умее да се вслушва в себе си, в своя „вътрешен глас“!

Несъмнено той също не е в състояние да каже откъде идва Духът, който го изпълва!

Но *кога* и *къде* се е налагало на един творец да се отдава *като медиум* на този Дух, – *усещайки как ръката му се движи механично* и извайвайки творби, които не са плод на собственото му *умение*? –

Къде е творецът, от *Данте* до *Гьоте*, от *Джото* чак до нашите *най-модерни* художници, който не е бил принуден да *воюва* за постигането на съответен *израз* на вътрешно вълнуващото го преживяване, който не е бил принуден да усвоява години наред осно-

вите, без чиято помощ не би могъл да *стане* истински служител на своя Бог?!? –

„Вдъхновението“ *никога* не отнема на художника *способността му да владее себе си*, той никога не се превръща просто в *механичен апарат*, – всъщност става точно обратното! –

Вдига се на крак цялото придобито с толкова труд *умение, всички душевни качества* на твореца се осъзнават и оживяват *повече от всякога*, всички *сили на душата* придобиват лекота и свобода, а *собственото „Аз“* се разпорежда и действа с такава нечувана мощ, че когато художникът се върне по-късно към делника, той се чувства *чужд на самия себе си* и е склонен да приеме, че не би могъл да бъде същият онзи човек, съумял в часовете на творчество да даде един тъй суверенен израз на всичките си душевни сили.

Какво общо има това с *пасивността* на медиума, задвижван като жабешкото бутче, с чиято помощ *Галвани* е открил дейст-

вието на електрическия ток, – на медиума, който би могъл да мине и без да следи с поглед действията, извършвани чрез предоставената от него на заем ръка, и чието „Аз“ остава съвсем настрана от цялата тази история, тъй като за истинския „автор“ е далеч по-лесно да обсеби своята жертва, ако тя не му обръща никакво внимание, – *особено* ако е изпаднала в истинско „състояние на транс“, с други думи, на пълен отказ от самоконтрол върху съзнанието си! – –

При това всичко сътворено от въпросните същества посредством техния медиум *не е никога оригинално*, тъй като по природа те наистина *градят* формите, но съвсем не ги *създават*, неспособни са за *каквато и да е собствена* мисъл, *каквато и да е собствена* идея за форма, така че са принудени да сглобяват материала си от *образни представи*, изваяни *от човешките мозъци*, ако не *служат на съответстващите на тяхното място космични импулси*, като се опитат да овладеят някой „медиум“!

Понякога те възпроизвеждат тези образни представи *непокътнати*, така че не е никак трудно да се установи *откъде* са задигнали своята плячка.

Най-често обаче съшиват „творбите“ си от *strupани на едно място разнородни фрагменти*, независимо дали става въпрос за мисловни „откровения“, или за медиумистични картини и рисунки.

Нужно е в тази област да се прокара *много ясна* граница между *художествено творчество* и *медиумистична дейност*, иначе ще изпаднем в едно направо сатанинско объркване на понятията.

Моето сигурно познаване на обсъжданите процеси ме *задължава* да посоча истинското положение на нещата, още повече че и от *този* вид обсебеност от лемурни същества твърде често се прехласват като от „милост свише“, докато настоящата книга има за цел да направи *съвсем ясно разграничение* между неща, които никога не могат да бъдат съчетани! –

*

Налага се да свидетелствувам за *истината* чрез все *нови и нови* образи, за истината, която не може да бъде схваната без образи и символи, понеже тя е *Действителност, Праначало на нещата, извор на целия живот!* –

Нищо в наши дни не противодейства на повсеместното объркване на духовете.

Всякакви свидетелства за едно или друго вътрешно преживяване се изваждат на бял свят от мухлясали гробници и прашни библиотеки и се тикат като оракулски заклинания в треперещите ръце на търсещите.

Отвсякъде търсещият поема каквото му се предлага и каквото *успее* да намери. Прекарва трескави ноци над обемисти фолианти, в джобовете си носи като скъпи реликви брошурки от най-съмнително естество, вслушва се със страхопочитание в мъглявите слова на непризвани учители и вярва, че по този начин ще *намери* все пак един ден пътя, който води до *Извора на живота!*

Главите са натъпкани с най-нелепи хи-

мери, родени от авантюристични мистагози; една повече от странна „наука“ за неща, които не могат никога да *станат* предмет на научни изследвания, се перчи с устно и писмено слово пред слисания свят, арсеналите на човешкото суеверие от всички времена се преравят и изпразват, отвратителни призраци се изваждат отново на мода!

Цялата тази бъркотия се подхранва обаче от изгарящия *копнеж* на свитите до изнемога сърца и мнозина от тичащите в опиянение след поредния панаирджийски пророк са дошли тук само защото за нищо на света не искат да пропуснат нещо, което би могло да даде правилна *насока* на хаотичните им *търсения*...

Далеч не най-лошите от тях стават по този начин жертва на безотговорни объркани глави и нагли дърдорковци!

Очите на някои от водените за носа се отварят все пак навреме и те, възмутени и засрамени от себе си, виждат най-после, че

са се оставили в ръцете на „водачи“, които сами не знаят пътя, – нещо повече, че са вървели след хора, чиято последна грижа всъщност е била да ги водят и които, прозрели хитро глупостта на ближните си, са замятали ловко най-примамливата *стръв*, за да уловят търсещите в своите мрежи.

И сред читателите на тези мои думи сигурно има немало хора, претърпели подобно горчиво разочарование!

Но въпреки разочарованията си те навярно предугаждат, че *все пак* трябва да има път, по който биха могли наистина да *стигнат* до така горещо жадуваната цел.

За тях преди всичко се отнасят тези мои думи!

Който е решен, *макар* и разбрал погрешността на всички следвани от него пътища, да *не отстъпва* в усилията си, докато не открие онова, към което е устремена душата му, той *може* да намери пътя към от-

критите простори, *тясната пътека*, извеждаща към *субстанциалната Светлина!*

Много пъти досега съм посочвал този път, посочвам го отново тук за всички, които са решени да го намерят.

Невъзможно е по него да се върви без водачи, защото той води през гъсти джунгли, където изключително опасни странични пътеки примамват лековерния странник, – води през пустини, където следите изчезват веднага под наветия пясък, така че пътят трябва да се прокарва наново за всеки търсещ. –

Не само *глупаво*, но и *самонадеяно* от страна на търсещия е да вярва, че е способен да *различи* истинския път, осланяйки се на *собствената си преценка!*

Глупаво и самонадеяно от негова страна би било и да си въобразява, че *може* да постигне *върховната* си цел, *без* силите му да са издържали преди това *изпитанията*, очакващи го на всеки отделен участък от неговия път. –

Глупаво и самонадеяно най-после е да се надява, че ще постигне в себе си своята висша цел, *съзнанието за единение с Първоизвора на всеки живот, без помощта* на онези, които са стигнали вече до тази цел. –

Така той би заприличал на алпинист, който, тръгвайки от равнината, иска да стигне до *най-високия* планински *върх*, без да е изкачил заобикалящите го *предпланини*, а едва от тяхното било *може* да му бъде показан *верният* път към горещо жадувания *Върх на върховете*.

В ушите на лишените от критично чувство хора може би звучи доста смело, когато някой заяви, че *между* него и неговия Бог не бивало да „*застава нищо*“; ала уж „почувствуваният“ по този начин „Бог“ е един *лъжовен Бог*, едно *създание на собственото въображение*, чиято реалност не отива подалеч от реалността на *коя да е* образна представа. –

Такъв „*Бог*“ може наистина да дари за

известно време утеха на повярвалия в него благочестив мечтател, – може дори да събуди в него сили, затвърждаващи още повече илюзията му, че застава тук лице в лице с *Първоизвора на всеки живот*, но във вечно *непреходната Действителност* подобен „Бог“ е само един *мираж*, неспособен да промени каквото и да било в *реалните дадености* на тази *абсолютна Действителност*. –

Човек, който се задоволява с подобно *въображаемо преживяване на Бога*, има още по-малки изгледи да намери един ден в себе си своя „*жив Бог*“ от така наречения „атеист“, отричащ „*съществуването*“ на Бога в повечето случаи само затова, защото е *прозрял* така или иначе *благочестивата заблуда*, обзела оногова, който си мисли, че е „на ти“ с „Бога“, докато всъщност се кланя само на един роден от *фантазията* му *образ*. –

„Атеистът“ всъщност е съвсем прав, когато отрича съществуването на *подобен* Бог,

и единствената му грешка се състои в това, че *уличил* веднъж фантома като фантом, *той се отказва* изобщо да търси *Действителността*. –

Все пак на него може да му е отредено да преживее един ден *истинския, жив сам в себе си Бог*, докато на вярващия, обвързал се със сътворения от самия него *мним Бог*, много рядко се удава да се отърси от собствените си вериги.

Съществуват обаче и *други* възможности за заблуда, жертва на които са станали вече немалко търсеци.

Нека поговорим сега за една от основните възможности, играеща повече или по-малко опасна роля в живота на повечето „мистици“.

Всеки човек може, *без каквото и да е напътствие*, *без каквото и да е помощ* от страна на *духовно пробудени водачи*, да съ-

зре в себе си една *духовна Светлина*, образа на една *пламтяща звезда*, за която монасите от Атон така и не намерили по-подобаващо название от „свещената Светлина на Божеството“.

Ала не само *монасите от Атонските манастири*, но и много други мистици и търсещи Бога души са се изкушавали в заблудата да виждат в *тази* светлина несъмнено доказателство, че душата им се е съединила с *живия Бог*.

Всъщност преживяното от тях е било само помътен отблясък от *собствената им най-висша форма на живот*; – въобразявайки си, че са намерили *Божеството*, те са се превърнали в *обожатели на самите себе си*...

В себе си те са съзрели само *онази форма на живот на своя Дух*, която може да се пробуди за *вечно* сияние *едва тогава*, когато „*живият Бог*“, преливащ от сила и реалност, я превърне в трон на своето величие, когато подготви собственото си „рож-

дение“ в човека от тази земя „като син на девица“, – „рождение“, възвестено от стоящите на „нощна стража“ „*пастири*“ и почитено от „мъдреците от изтока“, първосвещениците от „вътрешния Изток“, съзиращи „звездата“, просиявала всеки път над „ясните“, където „сред лишени от разум животни“ се ражда *Царят*, който ще „*спаси*“ Израил.

Мнозина говорят с опиянение за своето „новорождение“, – за съкровената „близост“ на душата им с „Бога“, – за „духовното бракосъчетание“ с „небесния жених“, – – мнозина вярват, че делото е свършено и състоянието на „*нирвана*“ е постигнато, – докато *всъщност* са съзрели в себе си само образа на „*пламтящата звезда*“, неспособна да засияе вечно без онази сила, която единствено „*Прасловото*“ може да даде и която никой никога няма да постигне, ако не тръгне по пътя, разчистен за падналия син на Духа благодарение на подготвителната работа на *самото „Праслово“*.

Ние, хората, не сме *изолирани* един от друг в живота! Всички дължим съществуването си на действието на една вечна съзидателна сила и затова сме свързани помежду си с хиляди тайни нишки.

Към каквото и да се домогваме, – нито *един* от нас не може да го осъществи без *другите* и тъкмо в хармоничното взаимодействие между отделните индивиди се постигат всички велики цели на човечеството. –

Искаме ли да постигнем нещо на всяка цена *сами* и без помощта на другите, с това само доказваме, че все още не разбираме себе си *такива*, каквито всъщност *сме* и каквито *от веки веков сме били преди* своето „падение“. – –

В този случай ние *неминуемо* кривваме встрани, дори ако се стремим с най-чисто сърце и с най-добра воля към възвишените си цели...

Така и *най-високата*, сублимна цел на човека – да *преживее съединението със своя, изпълнен със сила и реалност „жив*

Бог“, – си остава завинаги непостижима за него, ако си въобразява, че може да мине без водачеството, което вечната премъдрост и милост са му отредили с любов.

Той се *нуждае* от това водачество, защото такъв е законът *в космичния живот на Цялото*, и няма да загуби нищо от собствената си стойност заради това, че се *моли за помощ*, както няма да прибави към стойността си и онзи, комуто е вменено в дълг да *оказва* духовна помощ, тъй като и на него е трябвало навремето да се помогне, преди да стане на свой ред *способен* да дарява помощ на други. –

Така едната ръка постоянно подава на другата онова, което сама е получила някога, и никой не гребе *единствено от себе си* онова, което има да даде на другите!

Единствено от сияйното „*Праслово*“ се струи „по цялата земя Словото Господне“ и ражда във всички времена *Светецките на земята, способни* да донесат на своите не-

пробудени все още братя *Светлина* в мрака. Ако даден човек не е бил *подготвен* за това – много преди да се роди на тази земя като син на своята майка, – след „падението“ той *не* би могъл да улови без помощ онази Светлина, която блика *единствено* от „*Прасловото*“ и която не позволява никому да се превърне в „*Слово*“, ако хилядолетия преди земята да му предложи убежище в тялото на животното, не е поел доброволно тъй тежкото за един земен човек бреме. Изключително рядко се среща някой, който да е претърпял „*падението*“ и да е готов, от състрадание и жалост към земното човечество, да се нагърби все пак с подобен товар.

Само подготовеният по този начин да стане „Слово“ има правото да напътствува своите ближни, когато опира до *най-висшето* Учение, и винаги досега човечеството е *получавало* такава *автентично* Учение от устата на Учители, чието слово се корени у *Бога*.

Нито един-единствен от човеците, ко-

ито земята е носила и кърмила от хилядолетия, не е завоювал *най-високата* си цел, *ни-то един* не е постигал *съзнателно единение със своя „жив Бог“* без духовната помощ на призиваните от „*Прасловото*“ Учители!

Единствени *те* заслужават *доверие*, – а дали действително пред нас стои някой от тях, по този въпрос гласът на сърцето не допуска никакво съмнение, стига да не е надвикван от лъжовни учения, които ние, надвити от едно измамно изкушение, сме прегърнали навремето, без да ги подложим на предварителна проверка.

Не чудесата могат да легитимират някого тук и никога един истински помагач на своите братя не би се пъчил с *факирски фокуси*.

Може наистина да се случи той да владее сили, изглеждащи „свръхчовешки“ и „чудодейни“ в очите на повечето хора, – но *и в този случай* подобни „знамения и чудеса“ са *само вторични, съпътстващи* негова-

та дейност *явления*, обусловени между другото от особена предразположеност на психо-физическия му организъм, – *такива* действия обаче никога не доказват, че пред нас стои един *призван* Учител.

Акредитивите на действително упълномощения помагач могат да се намерят само в *най-съкровениите дълбини* на оногова, който *търси помощ*, – дълбини, неизмерими с никакъв отвес и недостъпни за никакви злободневни мнения и предразсъдъци на мисълта.

Онзи, който, поставяйки на проверка думите на Учителя си, търси *отговор в тези дълбини* на своето същество, без да се поддава на заблудата на самосъздадени учения и без да робува на разни мнения, – няма никога да бъде излъган от *фалшиви* учители.

Той ще бъде заведен до *Извора на живота*, до онази „*Прасветлина*“, която познава себе си като „*Праслово*“ и която „изрича“ от веки во веки своите „*Слова*“ в облика на *живи духовни същества*.

Както поетът извайва песни, епопеи и химни от думи на човешкия език, така „*Прасловото*“, изхождайки от присъщата си съзидателна сила, извайва от своите „*Слова*“ *вечните си хвалебни песнопения* в облика на несметни *йерархии от духовни същества*, чийто последен „*акорд*“ са Братята от „*Бялата ложа*“. От незапомнени времена тя полага неуморни усилия да пръска *Светлина* по тази земя и *единствени* нейните членове са *упълномощени от Духа да свидетелствуват за него*, изхождайки от *най-съкровено вътрешно „знание“*, от *най-дълбок собствен опит*.

Така от „*Словото*“, което е „*Бог*“, от *самоизричането на вечната „Прасветлина“*, се струят всички лъчи, стремящи се да хвърлят *Светлина* върху земята!

Това изглежда непонятно или съмнително *само на онези*, които са *все още лишени* от каквото и да е *вътрешно прозрение* в извисеното над всяка възможност за описание *Битие*, познаващо себе си в своя *най-висш*

облик като „Бог“. –

Трябва да знаем нещо за *степените* на този *вечен Живот*, за неговите форми на *съществуване*, ако искаме да стигнем до по-дълбоко разбиране за истинската *същност* на „Бога“ и за това, как живеят, *действителен Бог*, зачеващ до безкрай себе си, се изтръгва от собственото си Битие във вечно подновявани форми на съществуване.

Трябва да знаем какво *отличава Него*, *царувания над всички висини и бездни*, *тъй като обхваща в себе си всичко*, което е, – от тъй често бленувания в най-невероятни образи „Бог“ на *човешкото въображение*. –

Нерядко се казва: „*Всичко е Бог!*“, „*Във всеки атом* на този свят на явленията трябва да виждате *Бога!*“, „Целият външен свят е само *привидност* и всички неща не са всъщност неща, а *Бог!*“ –

Подобен начин на изразяване е, разбира се, допустим и *ако се постарам да раз-*

берем правилно горните думи, те могат да се приемат като *истина*, макар тази истина да търпи *твърде рисковани тълкувания*.

Така или иначе подобна игра на думи не помага с нищо на човешкия дух да разбере по-добре нещата.

Искаме ли да стигнем до висше познание на *истината*, то *нещата* – при все че не *са* онова, което *изглеждат* – трябва да си останат за нас само *неща* и ние *не бива* да ги *превъзнасяме* и *обожествяваме*. –

В противен случай към една *форма на проявление* на вечния *Живот*, из който Божеството вечно твори нов облик на самото себе си, рискуваме да се отнесем с божествени почести само защото тя надхвърля всяка човешка способност за разбиране и да останем приковани към такова равнище, на което ще ни бъде невъзможно да срещнем един ден *действителното „Божество“ в неговото сияйно величие*.

Този вечен *Живот*, който е „храна“ на Божеството, се манифестира *трикратно* във всяка от своите проявени форми: – като *физическа „всеприрода“*, като сфера на *вътрешно раздвижената душевност* и като *царство на Духа!*

Никакъв „*творец*“ не е „създал“ нито една от тези три сфери!

Всичко е само *форма на проявление* на *единия*, вечен *Живот*, който – извисен и над трите проявени форми – кристализира *себе си* във *висшето* си съзнание като „*Прасветлина*“, като висше въплъщение на онова, което човек е способен, разтърсен до най-дълбоките си недра, да усети в себе си като *Първоизвор на всеки живот*, – като свой *жив „Бог“*.

Първопричина на самия себе си във всичките си форми на проявление, този вечен *Живот* намира *осъществление* на висшето си *Битие* едва след като се *извиси над* всички проявени форми и макар всяка от

формите му на проявление да е *единосъщна* с него, тя служи само като един вид *океан на обновление*. Черпейки от него, вечният *Живот* непрекъснато *зачева себе си* благодарение на *собствената си сила*, която *сам на себе си е дал*. –

По този повод е казано: „*Като храна е създал Брахма този свят*“ – ала не бива, повлияни от един екзотеричен начин на мислене, да си представяме в случая някакъв създател и неговото създание, тъй като цитираният пасаж от *Ведите* говори на *зналеца* несравнимо *повече*. Той му разкрива дълбоките бездни на *Действителността*, разкрива му *вътрешно присъщия закон на себезачеването на „Брахма“*, същността на *единното, абсолютно Битие*, което е *самГ по себе си* вечен *Живот* и което в своите *форми на проявление* служи като „храна“ на своето *висше*, всеобхватно *себепознание* като „*Божество*“...

Силите, вътрешно присъщи на проявените форми на вечния *Живот*, действуват в изначалната си творческа плодовитост като *физическа всеприрода*, моделирайки едни форми и разрушавайки други, за да изваят на тяхно място нови.

По всяко време в космоса възникват светове, а други се разпадат на прах, никога обаче не е имало „начало“ *на Вселената*, никога не може да има „залез“ на онова, което сам^Г по себе си е *Живот*, което в самото себе си се изявява съзидателно като живот, обхващайки за вечни векове в себе си раждането и отмирането на всички светове. –

В *тази* форма на проявление на вечния Живот има силови центрове, които никакъв микроскоп, никакъв изследователски инструмент, колкото и усъвършенствуван да е той, не може да направи достъпни за човешките сетива, – там има и невидими носители на *интелигентност* от най-висок порядък, чиито способности превъзхождат и най-силно развитата човешка мисъл, както ми-

сълта на един философ от ранга на Спиноза или Кант превъзхожда по своята сила мисълта на *негъра от джунглата*.

Същевременно обаче в тази форма на проявление на живота има и невидими същества, лишени дори от „разума“ на онези животни, които човекът използва като впрегатни добичета.

Ала всички тези невидими същества съвсем не са от „духовно“ естество, – *дори в своите най-висши форми* те съвсем не са „безсмъртни“, при все че индивидуалната продължителност на живота им може да възлиза на хиляди години. – –

За *най-високо поставените* от тях – в много култове на древността те са били почитани като „Богове“ – не съществуват *никакви* „загадки“ на природата.

За тях, които са отначало докрай *интелект*, всичко съставляващо физическата – както видима, така и невидима – форма на

проявление на вечния *Живот* е разкрито до най-малките си подробности.

Ала всичко, което се *простира над* границите на тази проявена форма – цялото неизбродно *царство на вътрешно раздвижената душевност* и *царството на Духа*, – е за тях едно абсолютно *нищо*. – –

Те не познават никакво „Божество“ и се отнасят с презрение към добре познатия им интелектуален стремеж на човека да *докаже* „съществуването на Бога“, понеже знаят, че *за интелекта* „Бог“ действително не съществува...

На тяхното влияние трябва да се отдаде всяко надценяване на *човешката мисъл*, всяка хипертрофия на *интелекта* в човечеството.

Във *физическата* си форма на проявление вечният *Живот* познава *себе си* единствено като *природа на физическия космос* и е неспособен да осъзнае *по-висшите* си форми на проявление като *душа* и *Дух*.

Рязко разграничено от формата на проявление като *физическа всеприрода, отделено от нея* чрез непреодолимата бездна на способността да се усеща и все пак *проникващо* в тази първа проявена форма, се простира царството *на вътрешно раздвижената душевност* със своето безкрайно разнообразие от способни да чувствуват сили и същества.

Всички те „осъзнават“ съществуването както на *физическата всеприрода*, така и на *духовното* царство, доколкото *усещат въздействията*, които са способни да *възприемат* и от двете споменати сфери.

На свой ред *рязко разграничено* от *царството на вътрешно раздвижената душевност*, както и от царството на *физическата всеприрода*, макар и *проникващо* в тези две форми на проявление на вечния *Живот*, е *царството на Духа* с безбройните си йерархии от *съзнаващи и усещащи себе си, мислещи, чувстващи и познаващи чрез непосредствено „съзерцание“*, вечни, *изба-*

вени от тленността на своята индивидуалност, чисто *духовни същества*, олицетворяващи *най-висшата* форма на *усещането за множественост* във вечния *Живот*.

Кръговете на съвършенство се извисяват *един над друг* в безкрайна поредица от степени, докато – казано с езика на хората – *най-високият Връх* на този лъчезарен конус, осъзнал се в „*Прасветлината*“, не просияе в *самосъзнанието на вечния Живот* като *висша* форма на познание на самия *себе си*, обхващащо *цялото му Битие*, за да изживее *Битието* на Прасветлината, където да се превърне в „*Праслово*“ – в *себеизричане на абсолютното Битие*, – творейки на свой ред живот *и в трите форми на проявление*, присъщи на вечния Живот.

Ето ни най-после стигнали при *Извора на живота*, при онзи Извор, който вечно блика *от себе си* и вечно *влива отново в себе си* изтеклото от него.

Давам си много добре сметка, че човешката реч се превръща неминуемо в безпомощно сричане, опита ли се да опише тези постижими само в Духа и само чрез *пряко „съзерцание“* неща, но вярвам все пак, че у мнозина читатели на моите думи може да проблесне някакво далечно предусещане, *потвърдено* от радостния отглас на техните съкровени дълбини и помагащо да им се разкрие – по-добре, отколкото ако си бях замълчал – пътят към най-високата цел на човешкия дух, който се опитам да покажа по толкова различни начини. – –

Наистина всичко тук е дадено само чрез *загатвания* и *недомлъвки*, но не бива да се забравя, че в по-голямата си част тези неща са *абсолютно неподатливи на словесен израз* и затова са обречени да останат *тайна, дори ако* реша да напиша цял *том* върху всяка спомената тук от мене *дума*. Обзет от чувство на най-дълбоко благоговение към неизразимо възвишения предмет на моите думи, аз се постарях да избягвам, доколкото е възможно, всички конвенционални изрази, из-

ковани от човешката мисъл при опитите J да постигне *спекулативно* познание на Вечното. —

Вярвам, че съм удържал на обещанието, съдържащо се в заглавието на настоящия раздел, но полза от моето учение ще извлече *само онзи*, който *сам* се залови да търси *Извора на живота* и не скръсти ръце, докато не открие в себе си неговите следи. Бликащата от него „жива вода“ може обаче да шурне към търсеция само по проправените *от самата нея* корита, за да бъде *възприета* на тази земя от човешкия дух въпреки претърпяното от него „падение“ и с това да го подтикне да поиска повече от нея, така че един ден, след еони, той да се наслаждава во веки веков на *цялата пълнота на вечния Живот*.

Този, който даде някога живота си на Голгота и *насочи*, умирайки, *отново към земното битие* най-възвишената *сила на Любовта*, бликаща от извечни дълбини,

проправи за всички решени да го следват пътя, водещ към *Изворите на живота*.

Онова, което той извърши тогава за човечеството, може да се схване само от човек, стъпил на своя *собствен път към спасението* и почувствувал *силата*, отприщена чрез делото на „Великия любещ“ към избрания от търсеция път...

Само той ще разбере и какво искат да кажат думите на възвишения Учител:

«И кога аз бъда *издигнат* от земята, всички ще привлека към себе си.»

Пак той единствен ще бъде способен да използва „магнетично“ теглещата назад към Прабитието сила, чиито вериги оня Светещ разкъса навремето със своята безгранична Любов!

*

«ПРИЕМАНЕ В БЯЛАТА ЛОЖА»

Въпреки че на толкова много места и по един тъй недвусмислен начин съм разяснявал характера и същността на духовната Общност, към която принадлежа и чието *учение* трябва да разпространявам по силата на възложения ми от Духа неотменим дълг, непрекъснато ми се задават въпроси „при какви условия“ приемали в тази Общност, сиреч в „*Бялата лежа*“.

Мнозина от задаващите подобни въпроси разправят, за немалко учудване, как еднокой си им казал, че бил приет в „Бялата лежа“ благодарение на моето посредничество.

—

Просто не мога да проумея как е възможно дори един-единствен от хората, за които става дума тук, да изпадне в плен на подобна заблуда.

Така или иначе държа тук най-категорично и веднъж завинаги да заявя, че *никога не бих могъл да „приема“ някое лице, което и да е то, в духовната Общност, наречена „Бяла лежа“, и затова на никого не*

бих могъл да кажа, че благодарение на мен е бил „приет“ в „Бялата ложа“, а освен това ми е абсолютно невъзможно да препоръчам когото и да било като кандидат за приемане в нея.

Тази декларация изглежда необходима, макар да не съм оставил и капка съмнение, че по време на земния си живот *никой човек не може* да бъде „приет“ в „Бялата ложа“, понеже всеки от нейните членове *се ражда* като такъв, след като хилядолетия преди земното си въплъщение е *поел върху себе си задълженията, които единствено предопределят принадлежността му към този духовен кръг.* —

Би трябвало да се предполага, че съвсем не е толкова трудно всичко това да бъде разбрано от човек, който се занимава малко или много с духовни неща.

Иска ми се преди всичко да видя едно „по-просветено“ разбиране относно преобразованията в *духовната сфера на живо-*

та, до които *неминуемо* би довело „приемането“ в „Бялата ложа“, при условие че то е действително *възможно* по време на земния живот. — —

Нима някой може наистина да вярва, че подобно „приемане“ — ако *допуснем* за миг, че то *би било* възможно — едва ли би имало по-различни последици от приемането в която и да е религиозна общност?!

Всеки читател на написаното от мен би трябвало да знае, че тук става дума за най-разнообразни *духовни сили*, присъщи на истинските членове на „Бялата ложа“, за най-разнообразни *духовни способности*, и преди всичко за *непрестанно духовно общуване* между тях!

Ето защо най-простото логично разсъждение би трябвало да подсказва дори на изпадналия в толкова странна заблуда човек, че той *би усещал съзнателно в себе си* всички тези неща, *ако беше станал* член на „Бялата ложа“. —

Тук ние сме изправени пред една *из-*

ключително наивна представа за *реалния духовен живот!* – Духовното преживяване, чиято „действителност“ се усеща далеч по-силно от уж тъй „компактната“ реалност на *физическите* преживявания, съвсем очевидно се смесва тук с някакви фантастични представи, с бълнуване наяве, с халюцинации или „спиритически“ ефекти, без да се подозира, че човек, способен да живее съзнателно в реалните *духовни* светове, познава един *съвсем друг вид* живот, в сравнение с който *всеки* така наречен „духовен“ живот изглежда направо блед, призрачен, изкуствен и недействителен!

Който *сам не живее* в него, *не може изобщо да си „представи“* този реален духовен живот, но би могъл, въз основа на правдивите описания, дадени на толкова много места в моите книги, да осъзнае донякъде, макар и по *интелектуален* път, че тук става въпрос за най-висшата *Действителност*, която може да се изживее! –

Питанията относно „*условията за приемане*“ в „Бялата ложа“ и предложенията за основаване на „филиали“ показват освен това, че хора, иначе сведущи по всевъзможни „окултни“ въпроси, имат в случая предвид някакво външно, отдадено на мистицизъм или окултизъм общество от типа на едновременешните ордени на илюминатите или масонските ложи.

За всичко това може да е допринесло и наименованието „Бяла ложа“, което, както е известно, *не е* измислено от мен, но което реших да запазя именно защото ми се струваше, че широки кръгове му придават значение, изключващо подобни заблуди.

Общо взето се оказа, че запазването на това понятие е било наистина *необходимо*, тъй като в противен случай би могло да се стигне до подвеждащото заключение, че *освен* духовната Общност, от чието „име“ говоря, съществува и *друг* духовен кръг, наречен „*Бяла ложа*“.

Но за да бъде отстранена и тук всяка

възможност за заблуда, държа веднъж зави-
наги да заявя категорично следното:

Духовната Общност, на която принадле-
лежа и за която свидетелствувам, представ-
лява едно *реално духовно* обединение, – ед-
но *много-единство от духовни* същества,
повечето от които или никога не са живели в
земно тяло, или отдавна са го оставили на
физическата земя. По всяко време малък
брой от тях живеят и действуват *в земното
тяло на човека от тази земя, без* да се
отличават от своите ближни по каквито и да
са външни белези и *без* да са освободени от
действието на природните закони.

Коренно различно стоят обаче нещата
по отношение на *вътрешния* живот!

Докато нашите ближни са способни да
възприемат единствено външния физически
свят и живота на душевните сили, и в най-
добрия случай само *предусещат* съществу-
ването на реалните *духовни* светове, то за
нас световите на реалния субстанциален Дух
са разкрити напълно съзнателно до най-ви-

соките стъпала, съвместими с едновремен-
ния живот в земно тяло.

По едно и също време ние живеем във
външния физически свят, в света на душев-
ните сили *и* в реалния духовен свят, без да се
нуждаем от каквато и да е предварителна
подготовка, освен от съзнателна нагласа към
едно или друго ползрение.

Ние не изживяваме духовните светове
ни в „екстаз“, нито в друго, отклоняващо
се от нормата състояние, а трезво и будно,
като никакъв външен белег не издава на слу-
чайния външен наблюдател, че в дадения мо-
мент съзнанието ни е насочено не само към
външния земен свят.

Освен това ние се намираме в перма-
нентна, съзнателна духовна връзка помежду
си, сякаш през всички нас – в това число и
през онези, които *не* живеят в земно тяло –
непрестанно протича равномерен електри-
чески ток.

Дали се срещаме или не външно, във физическото си тяло, е без всякакво значение.

Когато се срещаме, външната среща засяга единствено външния земен човек.

По *духовно*-реален начин ние всички можем, просто чрез акт на волята, да бъдем *видени* и *чути* от другия.

Имаме наистина нещо като „централен пункт“ на земята, където по всяко време неколцина от нас съжителствуват в най-дълбока изолация от останалия свят, но не правим външни „събрания“, които впрочем биха били напълно ненужни поради постоянното духовно общуване помежду ни.

По тази причина ние не съблюдаваме *никакви външни ритуали*, не признаваме *никакви церемонии!*

Не са ни нужни външни белези, за да знаем *кой* принадлежи към нас.

Както вече посочих, никой *не може* да стане член на нашата Общност, ако не е бил

такъв още преди раждането си в земно тяло.

„Приемането“ не е нищо друго освен пряка последица от едно задължение, поето доброволно хилядолетия преди раждането.

Този дълг се поема в едно *духовно* състояние, което остава чуждо за съзнанието на земния човек, макар всеки от родените на земята да е минал някога през него.

Самите членове на нашата *духовна* Общност са запазили непосредствен спомен за това предишно състояние на своето битие само в чисто *духовната* си същност.

Земното тяло и душевните способности на такъв човек трябва първо да бъдат постепенно пригодени, под наставничеството на постигнали съвършенство водачи, да предадат духовните сили и способности в съзнателната сфера на неговата воля, но това „школуване“ се осъществява *отвътре*, дори когато насочващият развитието „Брат“ се появи външно видим в земното си тяло.

Живеещите на земята членове на тази

духовна Общност съвсем не са „светци“ и не са предпазени от човешки грешки.

Ние, разбира се, не сме и „факири“, тоест *никога и при абсолютно никакви обстоятелства* не се занимаваме с „окултни фокуси“, с церемониална магия и тем подобни, макар отлично да познаваме съответните възможности и макар да сме по всяко време сигурни в успеха си, ако решим да се възползваме от тях.

В своята дейност ние си служим единствено със силите на реалните духовни светове, като създаваме, по строго обвързващи *духовни* закони, съответните *духовни причини*, чиито следствия водят до определени, благотворни за човечеството изменения в душевния и физическия свят.

При това ние действуваме съвсем не по собствена преценка, а като изпълнители на висши духовни повели, които на свой ред отговарят на точно определени условия и много рядко могат да бъдат видоизменени съ-

образно нашите желания.

Вижда се, че в случая съвсем не става въпрос за „кръжок от единомишленици“, за повече или по-малко религиозно обагрено „тайно общество“, за школа на „тайното познание“, нито за каквато и да е „*външна*“ организация, почиваща върху устави и правилници!

Наистина подобни *външни* обединения се поставят понякога *под наставничеството* на тази чисто духовна Общност, но във външния живот *никой* от нейните членове *не е участвувал* в подобно външно обединение, – освен в качеството си на *духовен* наставник!

Ето защо, колкото и тайнствено да звучат съобщенията за външни, тайни общества, те нямат абсолютно нищо общо с „Бялата ложа“.

Става въпрос за нещо *толкова различно, толкова единствено по рода си и тол-*

кова скрито, че всяко търсене във външния живот на човешките общества води единствено до заблуда и объркване.

Само *последниците* от благотворната духовна дейност на това духовно много-единство могат понякога да се открият от внимателно вглеждания се наблюдател на историята на човечеството.

За да се разсее и последната възможност за недоразумение, държа недвусмислено да заявя, че членовете на тази духовна Общност често пъти са действували сред човечеството и *с писмено слово*, но че преди да ми бъде възложено духовно обвързващото ме поръчение, *никога досега не е било нито говорено, нито писано така открито и на всеобщо разбираем език за всички тези неща*, както правя сега аз, и че не едно хилядолетие ще трябва да изтече, преди някой от следващите мои Братя в Духа да може да продължи делото ми. –

Обстоятелството, че и тази външна дейност се извършва в строго съответствие с об-

щия план за духовно действие, на който служи „Бялата ложа“, едва ли се нуждае от специално разяснение за проникателния читател. –

Макар да ми е възложено *да говоря* за доста неща, не отричам, че *много повече си остават по необходимост тайна* и днес, и *завинаги*, защото на земята те могат да бъдат поверени само на онези, които по собствена воля са минали през траещи хилядолетия изпитания, преди да получат в майчината си утроба земното одеяние на човека.

Надявам се, че тези обяснения ще се окажат достатъчни, за да се сложи веднъж завинаги край на въпроса, как някой би могъл да стане „член“ на „Бялата ложа“, и че ще хвърлят допълнителна светлина там, където мнозина може би жадуват за нея. –

Възвестените чрез мен учения *носят своята истина в себе си*, но те могат да

разкрият най-съкровените си дълбини само на *ония*, които са решени да *преживеят* тази истина в собственото си съществуване... Дано по този начин и настоящата книга се превърне за мнозина в индивидуално изживян опит!

Само ако бъде истински *преживяна*, само ако напътствията J бъдат изтръгнати от сферата на теоретичните разсъждения, за да проникнат в *делничния живот*, тя може да отвори очите на читателя си и да го *избави* от тъмата на непознанието...

Познаването на едно учение, което води към живот, е от полза единствено тогава, когато извлечените от него поуки се претворяват от познаващия го в *живот и дело*.

Онзи, който, като истински първосвещеник, изля някога дълбоко тайнствения благослов върху всяко човешко същество, – който осъществи на Голгота най-възвишения акт на Любов, – какво друго е искал той, освен учението му да *намери претворение в дейния живот!*

Макар тази книга да има за цел да направи понятна за теб мистерията на Любовта, осъществена някога от Учителя, надарен с несравнима сила на божествената Любов, в земната му смърт, всичките ми думи биха останали безсилни, ако не се стремиш сам да *преживееш* тяхната истинност в своите действия и постъпки.

От *един и същи* Извор блика както *неговото* учение, така и възвестеното от *мен* слово!

За да схванеш онова, което може да се схване тук, трябва да си готов да посветиш целия си живот на една *Действителност*, оставаща непознаваема за всеки, който не се стреми – простичко и далеч от всяка склонност към всезнайство – да я намери *в самия себе си, в собственото си преживяване*. –

Тогава обаче ти ще бъдеш за всички времена *под закрилата на истината!*

Тогава ще узнаеш какво значи да бъдеш

във вечния Живот!

Тогава самият ти ще станеш *свидетел*
на истината!

*

ГЛУПАВИ ИЗМИСЛИЦИ

Произходът на моето духовно Битие ме задължава да отправя тук най-настойчиво предупреждение срещу определен тип „светогледна литература“, която намира все по-широко разпространение и упражнява сугестивното си действие върху все по-големи кръгове търсещи, – но която, разгледана на светло, не е нищо друго освен *компилация на недобре усвоени книжни познания*, съчетани всеки път по нов, твърде любопитен начин.

Някои от съчинителите на такива литературни продукти са от онази странна категория самозванци, които, не прелистили и пет книги, се чувствуват вече упълномощени и достатъчно зрели сами да напишат шеста по същата материя.

Други пък наистина са изчели едва ли не всяко записано от човешка ръка, измислено или родено от вярата решение на *онези* въпроси на разсъдъка и на сърцето, които се стремят да надхвърлят границите на един свят, където зад всяка радост дебнат, като

страховити призрци, страданието и смъртта.

В подобни случаи смайващата начетеност е често пъти съчетана с добре шлифована спекулативна мисъл и не по-малко забележителен дар слово, но пишещият може и да не забележи, че той всъщност излива чистосърдечно върху хартията онова, от което иска вътрешно да се „освободи“, – че мозъкът му се впуска в най-невероятни пируети на мисълта, само и само да изхвърли най-сетне от главата си интелектуалния хаос на безразборно струпаните плодове на четене във всички полета на мисълта, във всички градини на човешките религиозни вярвания.

Дори напълно достойните за почит знания *в най-строгия смисъл на трезвата научност* не са способни да предпазят от тази непреодолима склонност към самоуспокояване, вървяща ръка за ръка с желанието на автора да убеди самия себе си, че каквато е измислената *формулировка*, такава „трябва-

ло“ да бъде и *Действителността*.

Действителността обаче е съвършено *независима* от образните представи и мисловните конструкции, създадени от човешкия мозък като материал за изграждане на *неговия* свят.

Обилието от земни познания, *изведени* от мисълта и *обяснени* от представата, не бива да ни подвежда да смятаме, че *результатите* от *мисловната* дейност и *приведените обяснения* ни въоръжават с инструмент, с чиято помощ би могла да бъде преобразена *Действителността*.

Неизменяема, вярна на своя собствен закон, тя се надсмива на всяко намерение да J се натрапи *друг облик* и никаква сила на човешкия дух не може да *преобрази* онова, което наистина е действително, макар че не е нужна кой знае каква съобразителност, за да се отдаде човек на глупави измислици и да *повярва*, че с тяхна помощ ще успее да постави Действителността в свое подчинение.

ние.

Тъкмо за такива глупави измислици става без изключение въпрос в онзи вид литература, за който се отнасят моите думи.

Тези книжки и брошурки остават сравнително безопасни, когато глупостта им е до такава степен очевидна, че дори неукният и непредупреден читател веднага я съзира.

Подобни книги обаче носят далеч по-големи злини, когато един фанатичен дух, обигран в изкуството да излага нещата по убедителен за интелекта начин, *смесва* в тях пихтиестото тесто на родените от собствения му мозък измислици с всевъзможни късчета познание, които наистина *са* част от един достоверен образ на Действителността.

При докосване до всяко подобно късче читателят чувствава, че в аморфната маса е попаднал на *твърда* опорна точка, – усеща със сигурност, че на *това* късче от изложе-

нието не може да не отговаря нещо наистина действително, и бърза да направи непредпазливото заключение, че цялата тази желатиноподобна смес е едно правдиво свидетелство за Действителността. –

Тогава той започва да изпитва *страх*, че ако подложи нещата на собствена проверка и преценка, може да се лиши от една истина, а изпаднал веднъж в *ПЛЕН* на този страх, у него в края на краищата настъпва парализа на всяка *способност* да прояви критично отношение, което би му помогнало да се откачи някак си от сърчно хвърлената му въдица.

Немалко наистина достойни мъже и жени са се надявали навремето искрените им търсения да ги доведат до намиране на правдив образ на Действителността, за да изгубят след това – по описания по-горе начин – своята свобода до края на земните си дни.

Колко национално богатство се пилее в почти всички „цивилизовани“ страни по света, за да се създава бъркотия в главите на

хората и да се всява *страх* в сърцата им, не искам да се спирам подробно тук...

Сякаш никой от авторите на произведения от подобен род не си задава въпроса, дали би могъл и след земната си смърт да *понесе отговорността* за онова, което е проповядвал с толкова внушителен патос през земните си дни и за което *намира* може би оправдание пред самия себе си. –

А и на мнозина този въпрос едва ли би причинил голямо главоболие, тъй като *дълбоко* в мислите си те следват тезата, че смъртта на земното тяло слага така или иначе край на всяко себеусещане.

Но дори тогава, когато такъв един *изобретател* е същевременно и *роб* на своя самосъздаден хаотичен свят от образни представи, у него като че ли не съществува и най-слаба сянка от съмнение в правото му да *проповядва*.

За съжаление както в единия, така и в

другия случай се наблюдава остра липса на *съзнание за поеманата отговорност* и за мен е особено болезнено да заявя, че дори най-пленителният *дар слово* не е в състояние да обезсили отровните въздействия, на които душевният организъм е подложен навсякъде, където за най-съкровени неща се говори без призвание и право, сякаш е подхвърлена тема, по която можем свободно да импровизираме по собствен вкус и каприз...

Може в краен случай да се прояви разбиране, когато пастирът, комуто е възложена грижата за душите на една верска общност и който разполага за тази цел с характерния за *тази* общност набор от представи, продължава да учи паството си така, както са му казвали навремето, че *трябвало* да го учи, макар неговите собствени прозрения отдавна вече да са *надраснали* равнището на въпросното учение, – но един свободен ваятел на словото, който е обвързан единствено със своето изкуство, едва ли би могъл

да разчита на същото съчувствие и на същата снизходителност, ако употребява най-свещените понятия и най-близките до Бога думи от човешкия език, за да служи на своето време, когато то, далеч от всяко чувство за почитателност, прибягва до измамно лустро, за да прикрие с него помътения си блясък. –

Всъщност днешното човечество *не е* още „дегенерирало“, колкото и да се иска това на професионалните мърморковци.

Дори досегашната неспособност на народите да намерят *друг* начин за установяване на взаимно уважение, освен всяването на страх от ужасната мощ на средствата за унищожение, – е наистина просто една „*не-способност*“, а не израждане!

Това човечество не е още *способно да схване смисъла* на своите технически завоевания през последните сто – дори още по-малко: през последните *петдесет* – години!

Тъкмо затова то не смогва да *овладее* въпросните постижения като свое *достояние* и е на първо време самото то „обладано“ от онова, което е успяло да завоюва...

Това кошмарно състояние трябва непременно да бъде преодоляно, за да се разгърне способността да се откриват основните *духовни* поуки, *заложен* потенциално зад фасадата на всички технически изобретения от по-ново време. –

Ала всеки човек с отворени очи може още днес да извлече от областта на техническите открития поуката, че познаването на учебникарските тези на механиката не е само по себе си достатъчно, за да се възприеме и тук *Действителността*, която инженерът трябва да е *осъзнал*, преди да почне изчисленията си, ако иска усилията му да се увенчаят с успех.

Само ако се *съобразява* най-старателно с неподдаващата се на влияние Действителност, изобретенията от него машини ще се окажат годни за употреба.

Така и всяка измислица на превъзбудената фантазия се оказва напълно непригодна, когато трябва да се опишат *онези* неща, които по необходимост остават недостъпни за сетивата на животинското ни тяло, единствено познати и близки за нас днес.

И тук човек трябва най-напред да разбере *Действителността*, за да е сигурен, че описанията му няма да доведат в края на краищата душите до пълна вътрешна обърканост.

По всяко време, сред милионите хора от различни раси, само неколцина се раждат така подготвени, че Действителността да им се *покаже*, а и те да са готови да *понесат* „гледката“ на тази Действителност. –

Древните слова: – „*Който види Бог, умира!*“ – имат своето дълбоко оправдание за почти всички хора, и дори премалцината истински подготвени мъже са длъжни да се преклонят пред тази мъдрост, макар нейната истинност да важи за тях в смекчена форма...

Това положение на нещата *зависи* толкова малко от мен, колкото и от който и да е друг земен човек; аз обаче се намирам в самото Лоно на тази Действителност и затова мога да *свидетелствувам* за нея.

Склонността на човешката фантазия да си „представя“ нещата *иначе* не изменя с абсолютно нищо факта, че Действителността си остава такава, каквато е, следвайки единствено своя собствен, вътрешно присъщ закон.

Принуден да отправя предупреждение срещу непризваните учители, искам все пак, воден от човешко съчувствие, да се надявам, че почти никой от тях не подозира какви неща предоставя за играчка на своите мисли.

Истинското познаване на неизличимите в течение на хилядолетия *последници* би несъмнено предпазило и най-безсъвестния пишещ авантюрист от изкушението да представя измислиците на своето въображение за

правдив образ на *Действителността*...

Този правдив образ на Действителността може да се намери все още в митовете и преданията, както и в някои учения на древните религии, макар да е покрит днес с толкова пластове боя и с толкова чернилка от нагара на свещите, че са нужни много усилия и грижи, за да бъде що-годе различен.

И все пак много неща още чакат тук своите откриватели, чиято веща ръка да даде видими очертания на почти неразличимото днес. Основателите на великите древни култове са знаели, че „който види Бог, умира“, и затова са създали правдиви *образи* на Действителността за всички, които са се надявали да намерят своя жив Бог *в самите себе си*, където той не може наистина да бъде „видян“, но може да бъде *почувствуван* във всеки атом на душата, във всяка клетка на тялото, – носещ *благослов, сила и просветление*. —

Великият любещ, героят от Голгота, също е „*видял*“ Бога, защото е бил подготвен за това в своето време, – и понеже знаел, че само с правдиви *образи* може да даде на своя народ възможност да прозре нещо от разкритата пред самия него Действителност, почти винаги го поучавал с образи и притчи.

Понякога се опитвал все пак да отиде по-далече и изричал думи, които учениците му едва ли очаквали да чуят от него.

«Тежки са твоите думи, – кой може да ги слуша!?»

Наистина „тежки“ за тях са били думите на Учителя, когато той с математическа точност ги поучавал:

«Царството Божие е вътре във вас!»

Те си „представяли“ нещата *иначе*. –

Не по-малко тежко им било да го следват, когато им казал:

«Аз и Отец *едно* сме! Който е видял *мене*, видял е *Отца!*»

Ала:

«Моят Отец е *по-голям* от мене!»

Тревожно близо до Действителността отиват тези думи, затова те не можели да не внушат сериозни опасения у „малOVERците“, които по онова време дори не подозирали колко красиво тълкование ще даде един ден християнското „богословие“ на подобни фрази.

Днес ние трябва да положим подчертано *съзнателни* усилия, за да *забравим* отново тези интерпретации, ако искаме да се научим да схващаме истинския смисъл на цитираните думи. –

Ала много по-важно от постигането на избраната от самите нас цел: да тълкуваме правилно онова, което е оцеляло до наши дни от автентичните слова на възвишения Учител, е пренагласата на целия ни земен живот към „царството Небесно“ *вътре в нас!*

Дори ако нито една друга дума на Великия любещ не бе стигнала до нас, доста-

точно щеше да бъде и напътствието, че всеки земен човек може да намери царството Небесно единствено *в самия себе си*, – доколкото тъкмо *той* е способен да го *изживее*, доколкото *неговите* сили са в състояние да го постигнат. –

Тук обаче се налага да се въздържим най-почтително от всяка жажда за тълкуване!

Става въпрос за *царството Небесно*, – за царството на световите на субстанциалния, вечен Дух, – не за благочестивото и илюзорно чувство, че сме „осенени“ от Божието благоразположение! –

И единствено *в нас самите* ни се отварят Небесата, които трябва един ден да станат наша вечна обител. – –

В нас се намира подстъпът към всички духовни сфери, защото те проникват в нашия собствен дух.

Но дори *в теб самия* ти ще бъдеш приет само в *онова* „Небе“, което отговаря на

твоего собствено равнище на осъзнатост, чийто белег и ранг се определя единствено *от твоите деяния и постъпки* в обкръжаващата те свят!

В деня, когато земното ти тяло откаже вече да ти служи, ще бъдеш принуден да се задоволиш с *онова* „Небе“, в което поведението ти към теб самия и към твоите ближни ти е позволило да се „включиш“, и едва след невъобразимо дълъг за земните представи период от време ще можеш да бъдеш преобразен по такъв начин, че да ти се разкрие един ден и някоя от по-висшите сфери на световите в субстанциалния Дух.

Не *само* на себе си трябва да посветиш в този земен живот своите сили, способности и грижи, но не и *само* на другите!

И тук се налага да се съобразяваш с неумолими закони...

Колкото повече съумяваш да се доближиш до хармонията, която *духовният* Закон изисква от теб, толкова повече нетленни богатства ще придобиваш.

Дано ти се удаде да поддържаш и в *духовния* си „дебит и кредит“ такова равновесие, каквото добрият търговец съблюдава в света на земните ценности, – тогава ти никога не ще съжалиш за свършеното от теб през земните ти дни!

*   *
                                 *

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Въведение	7
Мистерията на Голгота	19
Нашият най-страшен враг	49
Любов и омраза	69
Душевен растеж	83
Духовно водачество	101
Окултистки упражнения	123
Медиумизъм и художествено творчество 151	
При Извора на живота	161
„Приемане в Бялата ложа“	191
Глупави измислици	209

Бележки на преводача

стр.	ред	
12	2-3	отд. Мат. 28:20.
21	1	отг. Конфу Дзъ – Конфуций.
23	9	отг. Български превод от Люлин Димитров излезе през 1992 г.
27	1-2	отг. Мат. 13:12, 25:29; Марк. 4:25; Лук. 8:18, 19:26.
27	7-9	отг. Лук. 8:18.
27	5	отд. Марк. 1:22.
28	1-2	отд. Става въпрос за Реформацията, извършена от Мартин Лутер.
30	8-9	отг. Иоан. 15:5.
30	10-11	отг. Иоан. 15:1-5.
30	8-11	отд. Иоан. 6:53-58.
31	4-5	отд. Иоан. 1:14, 18.
31	3-4	отд. Иоан. 1:14.
31	2-3	отд. Иоан. 14:2.
32	2	отг. Иоан. 10:29.
32	4-8	отг. Иоан. 8:14.
34	7-8	отг. Срвн. Деян. 13:49.
36	6-7	отг. Иоан. 14:6.
40	4	отг. Иоан. 19:30.
42	11-12	отд. Лук. 10:22.
45	5-6	отг. Лук. 23:34.
45	3	отд. Мат. 13:9.
47	9-10	отд. Срвн. Иоан. 1:1.
57	6	отд. <i>Гетът</i> – тази дума няма точен еквивалент на български. В речниците е преведена като чувствителност, сърдечност, душевност.
67	10-12	отг. Срвн. Мат. 11:25; Евр. 5:2; Ефес. 3:8-9; 1Кор. 1:27.
67	7-9	отд. Мат. 19:14; Марк 10:14; Лук. 18:16.

стр. ред

- 67 4-5 отд. Иоан. 7:15.
 71 1-2 отг. Мат. 5:44.
 76 4-5 отг. Иак. 1:17.
 86 3-4 отг. Мат. 16:26.
 88 1-3 отг. Иоан. 9:4.
 88 7-9 отг. Срвн. Лук. 8:18; Мат. 25:29.
 88 8-11 отг. Мат. 25:23.
 88 1-7 отг. Срвн. Мат. 25:25,30.
 90 2-4 отг. **Макс Щирнер** (псевдоним на Йохан Каспар Шмит, 1806-1856) – германски философ, противник на етатизма и смятан от някои за идеен предтеча на екзистенциализма. В основния си труд „Аз-ът и неговото притежание“ говори за емпиричното **его** като движеща сила на всяко човешко действие.
 93 1-5 отд. Мат. 6:33; Лук. 12:31.
 97 8-10 отд. Мат. 10:39; Марк. 8:35; Лук. 9:24; Иоан. 12:25.
 99 1-4 отг. Мат. 14:23.
 99 5-6 отг. Срвн. Мат. 6:6.
 99 7-8 отг. Срвн. Мат. 21:31,32.
 99 2-4 отг. Срвн. Мат. 3:2.
 103 8-9 отг. 1Кор. 12 и 14 гл.
 108 9 отг. **Sir William Crookes** (1832-1919) – британски химик и физик, открил елемента талий и извършил важни изследвания на катодните лъчи, изиграли фундаментална роля в развитието на атомната физика.
 110 9-10 отд. Вж. бел. към стр. 103.
 120 1-2 отг. Иоан. 8:47; 1Иоан. 4:6.
 121 1-2 отг. Мат. 4:1-11; Марк. 1:12,13; Лук. 4:1-13.

стр. ред

- 127 9-10 отд. **Игнатий Лойола** (1491-1556) – основател на Йезуитския орден. В книгата си „Духовни упражнения“ („*Exercitia spiritualia*“, 1548) излага принципите на ордена. Канонизиран като „светец“ през 1622.
 127 2-3 отд. **Каноническа** е възрастта, която трябва да са достигнали живеещите по Канона свещенослужители, за да получат определен духовен сан. Съборът в Неокесария (между 314 и 325) определя тази възраст на 30 години за свещениците и епископите, а Съборът в Ипон (399) я фиксира на 25 години за дяконите.
 130 4-6 отг. Бит. 3:5.
 131 1-2 отд. Мат. 17:20.
 132 4-7 отг. Лук. 17:6.
 132 9 отг. Лук. 17:5.
 135 1-2 отг. Иоан. 20:29.
 137 1-3 отг. Иоан. 20:29.
 144 5-6 отд. **„Aethiopicorum“** – един от късните любовно-авантюристични гръцки романи, повлиял особено силно върху създаването на европейския роман. В българското издание („Народна култура“, 1982, превод от старогръцки Георги Батаклиев) цитираният с известни съкращения текст е на стр. 92.
 145 7-8 отд. Мат. 5-7; Лук. 6:20-49.
 146 1-3 отг. Срвн. Мат. 13:10-11.
 146 8-9 отд. Марк. 1:23-27.
 146 1-2 отд. Вж. бел. към стр. 67 ред 10-12 отг.
 147 2-11 отг. Иоан. 16:12-15.

стр. ред

- 147 8 отг. „*Живият Бог*“ - Втор. 5:26; Ис. Нав. 3:10; 1 Царств. 17:26, 36; 4 Царств. 19:4, 16; Пс. 41:3; Иер. 10:10, 23:36; Дан. 6: 20, 26; Мат. 16:16, 26:63; Деян. 14:15; Рим. 9:26; 2 Кор. 3:3, 6:16; 1 Тим. 3:15, 4:10.
- 147 2-4 отд. Срвн. Иоан. 8:28.
- 153 6 отд. Българският превод на „*Книга за отвъдния свят*“ е издаден от „Евразия-Абагар“, София-Плевен, 1991.
- 153 5-6 отд. Българският превод на „*Книга за Царственото изкуство*“ е издаден от „Евразия“, София, 1993.
- 171 1-2 отг. Срвн. Мат. 1:23.
- 171 3 отг. Лук. 2:8.
- 171 4 отг. Мат. 2:1-12.
- 173 3-4 отд. Срвн. Деян. 13:49.
- 189 6-7 отд. Иоан. 12:32.
- 197 8 отг. *Илюминати* – привърженици на различни тайни общества през XVII-XVIII в., първоначално с християнска насоченост.
- 223 10-11 отд. Иоан. 6:60.
- 223 6 отд. Лук. 17:21.
- 223 2 отд. Иоан. 10:30.
- 223 1-2 отд. Иоан. 14:9, 12:45.
- 224 2 отг. Иоан. 14:28.
- 224 5 отг. Мат. 6:30, 8:26.

В послеслова си към „Писма до едно и мнозина“ **Bô Yin Râ** пише:

«В една брошура на издателството, излязла преди доста време, дадох следните по смисъл разяснения във връзка с трите срички „**Bô Yin Râ**“: - че тук не става въпрос за три „думи“, чието „значение“ би могло да разкрие някаква тайна, макар като срички те да отговарят на определени корени от древни езици, и че тези седем букви образуват „името“, еквивалентно на моето субстанциално прадуховно битие, защото техните звукови и графични стойности отговарят на вечната ми духовна същност така, както определена, означена с букви, група от ноти отговаря на даден акорд. (Буквата „Y“ в „Yin“ следва да се изговаря като немския звук „b“*, сроден на старовисоконемското „Win“, и не може да бъде заместена с „j“**. Ударенията над „o“ и „a“ са знаци за удължение.)»

В някои от първоначално излезлите преводи името на автора бе транскибирано като „Бо Йин Ра“ или „Бо Юин Ра“, но и двете форми противоречат на цитираните указания за неговия правилен изговор (българският звук „ю“ е сложен и представлява всъщност еквивалент на дифтонга „йу“).

Духовното име на автора се изписва вече само в неговия оригинален вид, още повече че графичната му стойност, както се вижда и от приведения по-горе откъс, също има своето значение.

*Или като френския звук „U“. (Б.пр.)

**Т.е. не може да се замести и с българското „Й“, както нерядко се прави. (Б.пр.)

«Налага се все отново и отново да напомням, че едно изчерпателно вникване в съдържанието на моите книги, сочещи пътя към вечния Дух, е възможно единствено за онзи, който е в състояние да ги чете в оригинал, дори ако за тази цел му се наложи тепърва да изучава немски.

Преводите биха могли да бъдат само помощно средство, позволяващо на читателя да си създаде с течение на времето приблизителна представа какво всъщност съм казал на майчиния си език.»

В6 YinRâ

(Из сборника „Nachlese“ с публикации на автора в периодичния печат, Kober Verlag Bern, 1990, „Jedem Antwort“.)

Духовното учение на Вô Yin Râ включва следните
32 произведения:

Книга за Царственото изкуство*
Книга за живия Бог*
Книга за отвъдния свят*
Книга за Човека*
Книга за щастието*
Пътят към Бога*
Книга за Любовта**
Книга за утехата*
Книга за разговорите*
Тайната
Мъдростта на Иоан*
Пътепоказатели
Призракт на свободата*
Пътят на моите ученици*
Мистерията на Голгота*
Култова магия и мит
Смисълът на земния живот*
Повече Светлина*
Върховната цел
Възкресение*
Светове
Псалми
Бракът*
Молитвата*
Дух и форма
Искри/Мантра-практика*
Думи за живот
Над всекидневието
Вечна Действителност
Живот в Светлината
Писма до едного и мнозина
Затворена градина (Hortus conclusus)

Вô Yin Râ е автор и на следните произведения, които,
макар и неспадащи към духовното му учение, са най-
тясно свързани с него:

За себе си
Из моето ателие
Царството на изкуството
Окултни загадки**
Кодицил към моето духовно учение
Приписки
За безбожието
Духовни взаимовръзки
Разни
Сборник (от периодичния печат, в два тома)

Излезлите досега в превод на български език книги на
Вф Yin Rv са означени с *, а претърпелите второ изда-
ние - с **.

Текстовете **За моите книги** и **Защо нося това име** са
включени като предисловие съответно към **Книга за**
живия Бог и **Книга за Човека**.

*

В близките месеци ИРИС-95 предвижда да издаде
следните заглавия:

Из моето ателие
Пътепоказатели
Тайната
Дух и форма
Върховната цел

Всички новоизлизащи и неизчерпани още книги от Вф
Yin Rv може да се купят или поръчат по пощата от
книжарница ЕЛРИД, ул. „Г.С.Раковски“ №12, София
1000, тел. (02) 872-341, както и от книжарница ПАРА-
ДОКС, ул. „Цар Шишман“ №5, София 1000, тел. (02)
662-803.

Вô Yin Râ
Йозеф Антон Шнайдерфранкен

МИСТЕРИЯТА НА ГОЛГОТА

Превел от немски **Борис Стоянов**
Редактор **Йордан Митев**
Стилов редактор **Нина Иванова**

Печатни коли **15**

Духовното учение на Вф Yin Re обхваща 32 книги, излезли от печат между 1919 и 1936 г., като в тясна връзка с тях са още 8 произведения. Без да основава някаква нова школа, нито нова философска или религиозна система, Вф Yin Re сочи в различни перспективи пътя, по който можем отново да осъзнаем своята нетленна духовност. Житейските проблеми на индивида и обществото също са поставени в нова светлина.

МИСТЕРИЯТА НА ГОЛГОТА

В първата глава, дала името и на цялата книга, се говори за могъщия космичен акт, осъществен на Голгота от Исус ! най-силно обичащият човек, раждан някога на тази земя. По-нататък е отделено внимание на твърде различни по своето същество въпроси, върху които духовно търсещият трябва да постигне вътрешна яснота, ако не иска да се отклони по пътищата на заблудата. През цялата книга като обединяваща червена нишка преминава Мистерията на Голгота.

165 лв.

МИСТЕРИЯТА НА ГОЛГОТА

VO YIN RA

